



PROGRAMA

Eleccions al Parlament Europeu
juny 2004



SUMARI

I. Presentació	3
Els catalans per Europa; Europa pels catalans: una altra Europa és possible	4
II. Programa marc	7
1. Votar ERC per ser presents plenament a Europa	8
2. Per una Constitució europea dels pobles i les nacions	9
3. Una Europa institucionalment més forta	13
4. Una Europa compromesa amb les regions.....	15
5. Estat plurinacional i Unió Europea	17
6. El català, llengua oficial a la Unió Europea	19
7. Europa al món: pau, Cooperació i Solidaritat.....	21
8. Democràcia, drets i dimensió social	22
9. Un planeta més sostenible per a les generacions que vénen.....	24
10. Política Econòmica	25
III. Propostes sectorials	27
1. Societat de la Informació.....	28
2. Infraestructures.....	30
3. Ensenyament.....	32
4. Llengua i Cultura	34
5. Esports.....	36
6. Igualtat de Gènere a la Unió Europea	37
7. Sanitat.....	40
8. Polítiques per a Gais i Lesbianes	41
9. Política Rural i de Pesca	42
10. Política Ambiental.....	44
11. Lluita contra l'evasió fiscal i la delinqüència financera	46
12. Seguretat Pública.....	47
13. Política Internacional, Defensa i Pau.....	48
IV. Annex	49
Activitat d'ERC al Parlament Europeu (1999-2004)	50

I. PRESENTACIÓ

ELS CATALANS PER EUROPA; EUROPA PELS CATALANS: UNA ALTRA EUROPA ÉS POSSIBLE



BERNAT JOAN

CAP DE LLISTA D'ERC AL PARLAMENT EUROPEU

Fa més d'un segle que bona part dels sectors més dinàmics en la creació artística i el pensament dins la societat catalana ja apuntaven Europa com una possible via de sortida per a les nostres aspiracions. Per això no ha de sorprendre que els catalans fóssim, amb tota seguretat, els primers europeistes convençuts —no conjunturals ni sobrevinguts— de la Península Ibèrica. Per què? La raó era ben senzilla: veient cada cop més clarament que l'Estat espanyol no podia donar cap tipus de sortida a les nostres aspiracions nacionals, vàiem en Europa la possibilitat d'endinsar-nos en un context més ampli i que no tingués prejudicis adquirits envers la nostra comunitat nacional. Això explicaria aquella contraposició tan extraordinària entre l'europeisme dels modernistes catalans i el tancament espanyolista dels intel·lectuals espanyols de la «Generación del 98».

De mica en mica, les diferents comunitats de l'Europa occidental s'han anat apuntant al projecte de construcció de la Unió europea. En els principis fundacionals del que havia de ser, inicialment, la Comunitat Econòmica Europea, es contemplaven tres nivells, pel que fa a la construcció d'aquesta nova realitat política:

1. D'una banda, es feia referència a l'Europa dels estats. Els estats, no ho oblidem, constitueixen la font jurídica a partir de la qual s'estableix el projecte de construcció de la Unió europea. Els estats són, doncs, els constructors d'Europa. Però aquesta nova realitat deixa l'estat-nació antiquat, poc adequat a les necessitats de la ciutadania europea de principis del segle XXI. Avui dia, emperò, els estats continuen ostentant com una mena d'exclusiva en el procés de construcció de la Unió, i continuen marcant les pautes i les exigències per la configuració de les seues institucions polítiques.
2. De l'altra, es feia referència a l'Europa dels ciutadans. No hi ha dubte que, des de fa devers cinc dècades s'està treballant en el procés de construcció d'una nova ciutadania europea, molt accelerat i evidenciat al llarg d'aquests últims anys. Els

ciutadans de l'Europa unida tenim moltes coses en comú, molts aspectes que formen branques d'un tronc cultural compartit, i una manera de veure el món que ens acosta cada dia més. Juntament amb la idea de l'Europa dels ciutadans, des de determinats estaments, s'ha difós també la idea de l'Europa de les ciutats (en contraposició, en part, a la mateixa idea d'Europa dels estats). Es preveu que aquesta nova ciutadania homogeneïtzi els drets dels ciutadans d'arreu d'Europa i creï unes complicitats i unes sinèrgies que a hores d'ara encara es troben en fase de construcció.

3. I, encara més, es contemplava un tercer nivell que per als catalans resulta especialment rellevant: el nivell de l'Europa de les nacions, o de l'Europa dels pobles. Existia, doncs, un reconeixement implícit del fet que, a Europa, existeixen comunitats humanes que no es troben (encara) organitzades sota la forma d'estats. Els atzars de la història, les circumstàncies que afectaren generacions passades, han ocasionat que els catalans (igual que els ocorre als bascos, gallecs, corsos, bretons, escocesos, gal·lesos, flamencs...) no comptem amb un estat propi que ens representi a la Unió europea. La nostra representació es troba mediatitzada, doncs, pels estats espanyol i francès, i no tenim representació directa davant els organismes de la Unió, malgrat que els Països Catalans comptem amb més d'onze milions d'habitants i formen part de tres regions amb suposada autonomia, capacitat legislativa i parlaments propis.

L'actual projecte de Constitució europea constitueix un avanç pel que fa a l'Europa dels ciutadans (i consolida, ai las!, el model arcaic de l'Europa dels estats), però oblida l'Europa dels pobles. Caldrà pensar en les modificacions necessàries per eliminar les discriminacions entre els diferents pobles d'Europa. Entenem que el reforçament de la Unió ha de constituir un element fonamental per fer possible l'eliminació d'aquesta situació injusta. En una Unió europea ben consolidada, no tindrà cap sentit pledejar per si

a la Península Ibèrica hi ha dues comunitats nacionals, o quatre (o cinc, segons com interpretem les coses; àdhuc sis, o més). En la mesura en què la Unió no estigui consolidada, emperò, els estats estaran més recelosos en el manteniment de la seua «unitat», manteniment que no tindrà cap sentit quan aquesta s'hagi dissolt en el context d'una unitat política superior.

Malgrat que el projecte de Constitució europea ens oblidí, doncs, per als catalans resulta important que el projecte d'Europa es vagi consolidant, perquè es tracta de trobar sortides viables, pragmàtiques, factibles i adequades, al contenciós nacional que encara som lluny de tenir resolt. Per aquest motiu, els catalans hem d'estar per Europa, perquè Europa, a la llarga, pugui actuar també en defensa dels drets dels Països Catalans i dels seus ciutadans. Cal entendre que, en el cas dels ciutadans que formam part de nacions sense estat, no existeix cap possibilitat de defensa real dels nostres drets individuals si abans no es contempen els nostres drets col·lectius. Quines possibilitats tenim, per exemple, que ens siguin reconeguts els nostres drets lingüístics —com a persones individuals, ciutadans de la Unió europea—, si prèviament no es reconeix l'oficialitat de la llengua catalana?

Sabem que, per a aquest reconeixement concret, haurem de superar molts esculls: d'una banda, ja sembla que, per aritmètica política i per canvis recents, ja n'hem començat a superar un, que és el de les reticències de l'Estat espanyol. Certament, en aquest punt, hem de referir-nos a la ineficàcia històrica de CIU, coalició que, havent governat Catalunya durant més de vint anys i havent contribuït a la «governabilitat» d'Espanya donant suport tant als socialistes com als «populars» (d'acord amb les necessitats per formar majories), no ha estat capaç d'aconseguir el reconeixement europeu per a la llengua catalana, ni ha fet res per aconseguir que l'Estat espanyol l'exigís dels òrgans pertinents de la Unió. En un parell de mesos de canvi polític a l'Estat, ja existeix —consider que en bona part gràcies a la capacitat negociadora dels representants d'ERC— un compromís perquè el català sigui oficialment reconegut a Europa.

El segon escull el formen els estats més jacobins de la Unió: a estats com França o Grècia, que no reconeixen en absolut la seua pluralitat interna, no els fa cap gràcia que l'Estat espanyol demani el reconeixement del català, el basc i el gallec. Immediatament s'hi veuen reflectits (en negatiu) i comencen a contemplar la possibilitat que corsos, bretons, occitans, o els propis bascos i catalans del nord demanin el mateix reconeixement a França; o que les majories

albanesa o macedònica facin el mateix a Grècia. Hem de confrontar amb fermesa aquestes actituds jacobines en la lluita per la defensa dels nostres drets col·lectius (i, per extensió, com ja hem comentat anteriorment, individuals).

Una altra Europa és possible, i els catalans hi tenim una gran contribució a fer. Des del moment que constituïm l'anomalia jurídica més important de l'Europa occidental (no hi ha cap altre país amb onze milions d'habitants que no tinguin reconeixement oficial davant la Unió; no hi ha cap altra llengua parlada per més de nou milions de persones que no sigui oficial de les institucions europees), tenim també la responsabilitat de ser capdavanters en la lluita per la igualtat de drets, i pel respecte a la dignitat de tots els pobles. Hem de liderar, en tant que minoria majoritària, o que nació sense estat més destacada de la nostra part del món, el procés de reconeixement de tots aquells que a hores d'ara tenen una presència totalment transparent dins la Unió europea.

Potser aquest procés serà el que provocarà aquell canvi de sentit comú que ja preveia Adam Mickiewicz, figura senyera de la Renaixença polonesa, quan afirmava que la llibertat dels petits enfront dels poderosos constituïria la demostració més palpable i evident que la força de la raó pot vèncer la raó de la força. El sentit comú més habitual a Europa advoca per la resolució pacífica dels conflictes, pel diàleg com a fórmula per resoldre els contenciosos, per al negociació i la recerca de solucions que exclogui sempre que es pugui qualsevol ús de la força, de la violència (per legítima que aquesta es pugui considerar). Doncs bé, quina millor manera que treballar perquè aquest sentit comú es faci general que mostrant com les petites nacions poden surar en el magma europeu, malgrat la seua manca de poder militar... i, ahores d'ara, fins i tot malgrat la manca d'estat propi?

Volem, en consonància amb tot això, una Europa que aposti per la sostenibilitat i per la defensa del medi ambient, davant una Humanitat cada dia més voraç. Som l'única espècie animal que podria destruir el Planeta terra diverses vegades, i que té una capacitat sembla que del tot indefinida per malmetre recursos naturals que seran del tot imprescindibles per a les futures generacions. ERC està, per tant, per una Europa verda, per una Europa que, pensant globalment i actuant localment, aposti definitivament per la sostenibilitat i per la defensa dels valors naturals (en consonància amb la resta de defenses, com ara la de la diversitat lingüística i cultural, que també constitueix un altre paradigma comparable amb el de la biodiversitat).

Ens esperen cinc anys clau en el procés de construcció europea. De com vagin aquests cinc anys en pot dependre el pes dels Països Catalans en la futura Europa unida, el seu estatus i la seua consideració a nivell internacional. Els catalans hem de continuar apostant per la construcció europea, intentant acordar-la amb el nostre sentit comú i amb la nostra visió política, per tal que, de la mateixa manera que nosaltres servirem el projecte d'Europa, Europa ens serveixi a nosaltres com a col·lectivitat. Així donarem sentit a aquesta construcció política que constitueix el projecte més ambiciós que han posat en marxa, cooperativament, les nostres societats.

Eivissa, maig de 2004.

II. PROGRAMA MARC

1. VOTAR ERC PER SER PRESENTS PLENAMENT A EUROPA

ERC i la resta de partits integrants de l'Aliança Lliure Europea (ALE) defensem els drets de les nacions sense Estat, els pobles i les regions. Per fer respectar els nostres drets històrics i millorar la qualitat de vida dels ciutadans i les economies dels nostres països, hem de ser presents a Europa amb una veu pròpia.

Al conjunt dels Països Catalans, ERC és l'única força política que garanteix que els seus diputats i diputades s'integraran en el grup parlamentari que reuneix les nacions sense Estat.

ERC és el millor instrument per avançar a Europa en el procés de reconeixement oficial de la llengua catalana. ERC treballarà perquè la identitat cultural, lingüística i nacional dels Països Catalans sigui, finalment, visible a Europa.

ERC i el conjunt de forces polítiques agrupades a l'ALE es comprometen a impulsar polítiques de progrés social al Parlament Europeu. Ens esforçarem per millorar les condicions socials i la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes, així com per aconseguir una distribució més justa de la riquesa. Defensem així mateix el principi del desenvolupament sostenible, que permetrà millorar la qualitat de vida de les persones en un entorn net. El desig de construir un món millor per a les generacions actuals i futures forma part de la nostra ideologia comuna.

Tanmateix, donada l'actual situació constitucional dels nostres països, ens falta el nivell de representació de què gaudeixen altres països europeus que han aconseguit dotar-se d'Estat i, a causa d'això, correm el risc de quedar-nos enrere quan a Europa es prenen decisions vitals que afecten al nostre futur. Aquesta situació és contrària als principis democràtics i per això exigim un canvi de timó en el procés de construcció política i institucional europees.

La nostra proposta política pretén aconseguir que les nacions sense Estat propi gaudeixin d'una representació adequada en tots els nivells de govern, inclòs l'europeu. L'era del predomini de l'Estat nació ha acabat, però també rebutgem la Unió Europea monolítica que l'ha substituït, que deixa els principals espais de poder en mans dels grans Estats membres. El repte a què ara ens enfrontem és aconseguir una major participació de tots els pobles en el procés polític europeu.

Malgrat que el caire que l'actual procés d'unitat europea no és el més adequat, manifestem la nostra voluntat de treballar en el marc de les institucions vigents, influir, participar i aprofitar les oportunitats que se'ns brinden per aconseguir que la Unió Europea avanci en la direcció adequada.

Conjuntament amb la resta de forces polítiques de l'Aliança Lliure Europea, ERC es compromet a defensar en el Parlament Europeu els següents criteris i propostes.

2. PER UNA CONSTITUCIÓ EUROPEA DELS POBLES I NACIONS

ERC es favorable a la creació d'una norma de rang constitucional per a la Unió Europea. Aquesta eina és essencial perquè la ciutadania exerceixi plenament els seus drets democràtics, respectant els drets humans (inclòs el dret d'autodeterminació) i el principi de subsidiarietat, que assegurui que les decisions es prenen el més a prop possible dels ciutadans afectats per aquestes decisions

La Convenció sobre el futur d'Europa fou el fòrum encarregat de redactar un projecte de tractat constitucional per a Europa. Fins ara, Europa havia anat avançant amb petites passes i a base de complicats tractats que es revisaven periòdicament mitjançant conferències intergovernamentals, on només hi participaven representants dels estats. Amb la Convenció, mètode aplicat per primera vegada per revisar l'estructura i el funcionament de la UE, es pretenia fer un important salt endavant en la integració europea, tant per la forma (més democràtica) com pel resultat (alguna cosa semblant a una constitució). Per als eurooptimistes, es tractava d'avançar decisivament cap aquella «unió cada cop més estreta», expressió que ja apareixia al Tractat de Roma de 1957. Per als euroescèptics, era una ocasió per fixar per sempre el repartiment de competències entre el nivell estatal i l'europeu i posar així fi al creixement lent però constant dels poders de la Unió en detriment dels estats.

La Convenció va presentar el juliol dels 2003 als caps d'estat i de govern un «Projecte de Tractat per al qual s'institueix una Constitució per a Europa». Actualment, aquest projecte està essent revisat per una Conferència Intergovernamental (CIG), formada per representants dels estats membres, que es va posar en marxa a l'octubre amb l'objectiu d'enllestir la feina abans que finalitzés la presidència italiana, el desembre de 2003. Malauradament, això no es va poder assolir a causa del fracàs de la cimera de Brussel·les, de finals de l'any passat.

És probable que els caps d'estat i de govern adoptin definitivament el «Tractat pel qual s'institueix una Constitució Europea» durant el Consell Europeu de 17 i 18 de juny, que tancarà la presidència irlandesa. El text que s'adoptarà serà amb tota probabilitat una versió modificada de la presentada per la Convenció, tot i que probablement es respectin els pilars principals d'aquella proposta.

Les principals novetats que incorpora del projecte de Constitució presentat per la Convenció són les següents:

- es confereix personalitat jurídica a la UE, és a dir, es dóna existència formal i legal a la UE i se li permet signar tractats internacionals vinculants per a tots els estats membres;
- la carta de drets fonamentals de la UE, que esdevé la segona part de la Constitució, passa a tenir força legal;
- s'estén la majoria qualificada com a mètode de decisió al Consell, sobretot cap a determinats aspectes en l'àmbit de la justícia i els afers d'interior; la unanimitat de tots els estats passa a ser requerida per 80 àmbits a només 37; la fiscalitat, la política social i la política exterior són els principals àmbits on es continuarà aplicant la unanimitat, és a dir, on a la pràctica encara hi serà vigent el dret a vet;
- modificació de la pròpia regla de la majoria qualificada: per adoptar una decisió al Consell, caldrà una majoria d'estats (més del 50%) que representin com a mínim el 60% de la població de la Unió;
- s'estén el mètode de codecisió en el procés legislatiu, és a dir, la participació del Parlament Europeu, la institució que representa els ciutadans, en peü d'igualtat amb el Consell, la institució que representa els estats. Aquest mètode es converteix en el procediment legislatiu normal i es reforça així el paper del Parlament Europeu, que podrà legislar en àmbits fins ara pràcticament vetats, com la justícia o l'agricultura;
- es racionalitzen les disposicions jurídiques i se'n simplifica la seva nomenclatura: lleis europees, lleis marc europees, reglaments i decisions;
- es crea la figura del President del Consell Europeu, escollit pels caps d'estat i de govern, per un mandat de dos anys i mig renovable una vegada; representarà interiorment i exteriorment la UE;
- es crea la figura del Ministre d'Afers Exteriors

- es reconeix el dret d'iniciativa ciutadana: un milió de ciutadans podran demanar a la Comissió que llenci una iniciativa legislativa
- apareix explícitament el compromís de respectar la diversitat cultural i lingüística de la UE

Lògicament, ERC es pronunciarà sobre el text constitucional quan es conegui la seva versió definitiva. Tanmateix, considerem que algunes d'aquestes novetats representen autèntics avenços des de la perspectiva federalista d'Europa: l'extensió de la majoria qualificada i el canvi de normes per obtenir-la, la generalització de la codecisió i l'augment del protagonisme del Parlament Europeu... Però a l'altre costat de la balança hi ha un seguit de punts criticables:

- Això no és exactament una constitució: En tot cas, no es tracta d'una constitució en el sentit clàssic del terme. Ni per la manera com s'ha elaborat (la Convenció ha estat una mena d'assemblea constituent no escollida democràticament i a més els estats poden canviar el que els sembli del text que aquesta va presentar, com de fet ho estan fent; les nacions sense Estat, fins i tots quan disposen d'estructures autònomes internes en el marc dels Estats membres, i malgrat els esforços dels membres de l'ALE al Parlament Europeu, no han tingut més que ocasions molt limitades de contribuir a la Convenció), ni pel contingut (un exemple: hi manca una frase tan essencial per al constitucionalisme democràtic com «La sobirania de la Unió recau als seus pobles»). S'assembla més a un tractat entre estats que no pas a una constitució: la lògica dels petits passos continua predominant en el camí de la integració europea.
- No s'ha avançat prou en la simplificació dels tractats: Entre el membres de la Convenció existia un fort consens sobre la necessitat d'un text únic que codifiqués, simplifiqués i fes més intel·ligibles el munt de tractats i disposicions que estan en vigor. Però el resultat és, de moment, un text de més de 200 pàgines i 460 articles, quatre apartats entre els quals costa distingir quins tindran rang constitucional i quins no, multitud de clàusules temporals i d'excepció, protocols i declaracions...
- Divisió excessiva del poder executiu: El text estableix un triumvirat (les noves figures del President del Consell i del Ministre d'Afers Exteriors, conjuntament amb el president de la Comissió Europea) que crearà confusions, rivalitats i friccions en l'exercici del poder executiu. A més, és motiu de decepció el fet que el President de la Comissió continuï essent elegit com fins ara, a proposta del

Consell (és a dir, dels estats) i amb el recolzament del Parlament Europeu. Tot plegat queda ben lluny de les propostes que apuntaven cap a l'elecció del president per sufragi universal, a l'estil presidencialista, o indirectament per part del Parlament Europeu entre els eurodiputats.

- Una Constitució de base estatista: És una constitució que pot deixar més satisfets als defensors dels estats-nació que als federalistes europeus. Un cop els estats han perdut el poder sobre la moneda, queden dos àmbits tradicionals de l'estat-nació per europeïtzar: la política fiscal i la política exterior i de defensa. Però no hi haurà grans canvis en aquests àmbits: no augmenta el poder financer de la Unió (cap política pressupostària comuna, res de política fiscal pròpia) i no hi ha grans progressos en política exterior.

Però també es tracta d'una constitució estatista per una altra raó: es deixa en mans dels estats nació qualsevol qüestió relacionada amb els drets i la representació de les comunitats polítiques subestats a Europa i no es fa ni la més lleu menció al dret a l'autodeterminació. Hi ha un rebuig sistemàtic a qualsevol mesura que impliqui, ni que sigui de manera molt tímida, el reconeixement de les nacions sense estat propi o tan sols les regions amb competències legislatives. A més, desapareix la referència als pobles d'Europa i es fa servir la insípida fórmula «estats i ciutadans» per designar les bases de la legitimitat de la Unió. El principi de subsidiarietat comença i acaba a nivell estatal. No hi ha pràcticament cap canvi al Comitè de les Regions, que continua essent un òrgan decoratiu, on s'hi barregen regions de tot tipus amb ciutats. Moltes de les propostes que va fer la Convenció Catalana per al futur d'Europa no han estat tingudes en compte. L'article 5.1 és simptomàtic de l'enfocament excessivament estatista de la Constitució: «La Unió respectarà la identitat nacional dels seus estats membres, inherent a les seves estructures fonamentals polítiques i constitucionals, també en tot allò relatiu a l'autonomia local i regional. Respectarà les funcions essencials de l'estat, en particular les que tenen per objecte garantir la integritat territorial de l'estat, mantenir l'ordre públic i salvaguardar la seguretat interior». Tanmateix, pel que fa al control del principi de subsidiarietat, un dels protocols annexes al Tractat constitucional estableix que les consultes prèvies de la Comissió abans de proposar un acte legislatiu «hauran de tenir en compte la dimensió regional i local de les accions considerades». Això obre la porta a que els parlaments subestats siguin consultats en el control de la subsidiarietat.

Des d'un punt de vista democràtic, el projecte de constitució presentat per la Convenció europea representa un progrés real respecte als tractats que regelen actualment la Unió Europea. El fet que la conferència intergovernamental no hagi adoptat en primera instància el text proposat per la Convenció constitueix un seriós revés per una construcció més reeixida de la Unió. Des d'una perspectiva europea i europeïsta és un text amb aspectes positius i negatius. Considerem especialment positiva la inclusió d'una Carta dels drets fonamentals dins de la Constitució. Però des d'una perspectiva catalana, no ens podem sentir satisfets.

Però, alhora, es detecten greus defectes en el projecte de constitució. Les nacions sense Estat, fins i tots quan disposen d'estructures autònomes internes en el marc dels Estats membres, i malgrat els esforços dels membres de l'ALE al Parlament Europeu, no han tingut més que ocasions molt limitades de contribuir a la Convenció.

La Unió Europea necessita integrar en el seu marc institucional la realitat de les entitats territorials amb competències legislatives i polítiques. L'existència d'un Estat no ha de ser l'únic criteri per al reconeixement de la representació política en el pla europeu. Aquesta contradicció resultarà més evident en la nova Unió Europea, on ja hi ha deu nous Estats membres i dos més estan a les portes de l'adhesió, perquè la majoria d'ells són països petits. Si l'única garantia d'existència política a escala europea és l'estatalitat, l'única alternativa de les nacions sense Estat propi per al seu reconeixement en el pla europeu serà convertir-se en Estats independents en el si de la Unió Europea.

La Unió Europea ha de reconèixer i posar en pràctica la divisa «unitat en la diversitat», respectant la realitat dels seus diferents pobles i, en particular, de les nacions i regions que posseïxen una llengua, una història, unes característiques socials i econòmiques i unes aspiracions polítiques. La Unió Europea haurà de superar la mentalitat i les pràctiques jacobines dels Estats, que encara predominen en l'arena política europea.

Cal un respecte escrupulós de la diversitat de les cultures i llengües a Europa, i la igualtat de totes les llengües europees, sense distincions entre les llengües estatals i les altres. A fi de respectar plenament les llengües que no són llengües oficials de l'Estat, resulta essencial un major reconeixement de la diversitat lingüística de les regions i nacions sense Estat, la qual cosa suposaria, bàsicament, que la Unió Europea acceptés com a llengües oficials les dife-

rents llengües que ja tenen el reconeixement oficial dels seus Estats membres i de les seves nacions o regions internes.

En qualsevol cas, l'aprovació de la Constitució europea ha de ser entesa com una etapa més en la construcció europea, i en cap cas ha de considerar-se el final d'aquest procés. La Constitució ha de preveure mecanismes raonables que en permetin la seva modificació.

Propostes:

- Una nova Europa sols serà possible si garanteix el principi de respecte de la diversitat nacional, lingüística i cultural dels pobles i nacions que la componen. Aquest principi ha de formar part del nou Tractat Constitucional. El preàmbul del Tractat ha d'inspirar-se en el preàmbul de la Carta dels Drets Fonamentals que inclou una referència explícita al respecte a la diversitat de cultures i de tradicions dels pobles d'Europa, a la identitat nacional dels estats membres i a l'organització dels seus poders públics a escala estatal, regional i local.
- La Constitució Europea ha de contenir un reconeixement explícit a de les nacions sense estat propi i de les regions amb competències legislatives.
- La Constitució Europea ha de reconèixer el dret a l'autodeterminació dels pobles. Qualsevol territori d'un o més estats membres actuals que, per la via dels plebiscits populars, decideixi segregar-se i constituir-se com a estat, ha de tenir la possibilitat d'esdevenir un nou estat membre de la Unió Europea (ampliació interna).
- La Constitució ha de dotar de seguretat jurídica a les possibles reordenacions dels territoris europeus.
- El pluralisme nacionalitari intern dels estats membres ha de ser no sols respectat sinó potenciat en la nova realitat europea.
- Cal establir instruments jurídics vinculants i presupostos per al foment, el desenvolupament i la normalització de les anomenades llengües minoritàries.
- Les regions han d'assumir el control i la gestió dels fons estructurals.

- S'ha de facilitar la cooperació interregional i transfronterera entre els diversos països que constitueixen la Unió Europea, atès que les fronteres són fruit de l'atzar de la història i no reflecteixen necessàriament els vincles naturals, econòmics o culturals reals.
- Cal facilitar el desenvolupament de les anomenades euroregions, caracteritzades pels seus lligams econòmics, geogràfics i històrics.

3. UNA EUROPA INSTITUCIONAL MÉS FORTA

És indispensable superar el caràcter excessivament intergovernamental que continua caracteritzant la construcció europea, tot avançant cap a un model de federalisme «dinàmic» i asimètric. Aquest model, que ha de tenir en compte l'existència de diferents nivells de govern i de diferents àmbits competencials, ha de promoure l'enfortiment del nivell europeu (sense arribar a l'extrem de crear un «superestat» europeu), encara que sigui en detriment de la sobirania dels estats nació. També ha de permetre una participació adequada de les entitats subestats en el procés polític europeu.

Cal reforçar aquelles institucions que tenen una vocació més «europeïsta», com ara el Parlament Europeu o la Comissió Europea, i dotar-les d'una major legitimitat democràtica. Només així es podrà avançar fermament cap a l'Europa política.

Per corregir el dèficit democràtic de les institucions, cal avançar en els següents punts:

- Pluralisme constitucional: els diferents nivells de govern, per exemple, Unió Europea, Estats, entitats subestats d'àmbit «regional», municipis, etc., tindran diferents nivells de competències amb el mateix grau de cooperació i sense estructures jeràrquiques, constituint una veritable xarxa de governança.
 - Cal reforçar els poders del Parlament Europeu i estendre el seu àmbit de competències al màxim de matèries possibles inclòs un poder real de decisió en la política exterior i de defensa i, en general, als àmbits reservats fins ara a les decisions intergovernamentals.
 - Les institucions europees han de simplificar-se i democratitzar-se a través d'una estructura bicameral: el Parlament Europeu que representa els ciutadans de la Unió Europea, i el Senat dels Pobles, una nova cambra territorial en què estaran representats els Estats, les nacions sense Estat, els pobles, les regions i tots aquells que consideren que posseeixen la maduresa necessària per a gestionar els seus propis assumptes a Europa. Aquest Senat, que substituiria al Consell Europeu, legislaria en codecisió amb el PE. Aquest últim nomenaria els membres de la Comissió i tindria competència per a iniciar procediments de «recusació». Aquesta estructura facilitaria el procés d'ampliació interna mitjançant l'autodeterminació. Mentre
- aquesta nova institució no existeixi, defensarem la plena participació dels nostres governs descentralitzats en el Consell de Ministres. Els nostres països haurien de tenir també accés al Tribunal de Justícia.
 - Aplicar plenament el principi de subsidiarietat, que ha de comportar que allò que pugui gestionar un òrgan inferior no sigui atribuït a una instància d'abast superior. Cal que l'aplicació d'aquest principi no s'aturi al nivell estatal, sinó que s'estengui als nivells regional i local.
 - Avançar cap a un únic sistema electoral per al Parlament Europeu en tot el territori comunitari, de conformitat amb el principi de proporcionalitat i en el què tinguin representació directa els pobles i les nacions.
 - Permetre la convocatòria de referèndums a escala europea i establir en la Constitució una nova regulació de la iniciativa legislativa popular.
 - Preveure la celebració de debats als parlaments estatals i nacionals i/o regionals cada cop que la Comissió publiqui el seu programa anual de treball.
 - Sol·licitar que l'actual sistema electoral aplicat a l'Estat Espanyol per a les eleccions europees (de circumscripció única) canviï a fi de permetre crear circumscripcions d'escala territorial que acostin els diputats als ciutadans. Des d'ERC entenem que el sistema vigent és molt negatiu perquè infra-representa als ciutadans de Catalunya. En aquest sentit, considerem que s'hauria de tenir en compte els diversos informes i recomanacions del Parlament Europeu en aquest àmbit (informe Patijn de 1974, informe Seitlinger de 1982, informe De Gucht de 1991 i 1993).
 - Permetre la convocatòria de referèndums a escala europea i establir en la Constitució una nova regulació de la iniciativa legislativa popular.
 - Preveure la celebració de debats als parlaments estatals i nacionals i/o regionals cada cop que la Comissió publiqui el seu programa anual de treball.
 - No a la proposta de la Convenció de crear la figura

del president del Consell. D'acord amb la nostra visió federalitzant d'Europa, la figura políticament més visible de les institucions europees hauria de ser el President de la Comissió, escollit pel Parlament i responsable davant d'ell.

Propostes

Parlament Europeu:

- Avançar cap a la formació d'un Parlament bicameral, format, al costat de l'actual Parlament Europeu, per un Senat dels pobles, una segona cambra territorial d'elecció indirecta en què estaran representats els Estats, les nacions sense Estat, els pobles, les regions i tots aquells que consideren que posseeixen la maduresa necessària per a gestionar els seus propis assumptes a Europa. Aquest Senat, que substituiria al Consell de la Unió Europea, legislaria en codecisió amb el PE. Les actuals composicions sectorials o especialitzades dels Consells de Ministres constituïrien els Comitès del Senat dels Pobles.
- El Parlament Europeu ha de tenir el dret d'iniciativa legislativa.
- El Parlament Europeu ha de poder colegislar en peu d'igualtat amb el Consell de la Unió Europea; extensió del procés de codecisió a totes les qüestions de caràcter legislatiu.
- El Parlament Europeu ha de tenir la capacitat d'escollir el President de la Comissió d'entre els diferents candidats proposats pels grups polítics, així com, arribat el cas, mitjançant una moció de censura fer-lo caure.
- Cal reforçar els poders de control del Parlament Europeu, de manera que la cambra pugui controlar de manera més efectiva les actuacions de la Comissió i del Consell. En aquest sentit, el Parlament Europeu ha de poder dissoldre la Cambra d'acord amb el Consell de la Unió Europea.
- El Parlament Europeu ha de poder ratificar els tractats internacionals de la Unió Europea
- Les circumscripcions electorals s'han d'adequar als lligams històrics, culturals, d'identitat i geogràfics de les nacions i regions europees. Cal que l'estat espanyol superi l'actual circumscripció

única i estableixi subdivisions que respectin aquest criteri.

- Cal avançar cap a la consolidació dels partits polítics europeus i preveure l'atribució del 10% dels escons del Parlament Europeu mitjançant llistes europees (circumscripció única que compregui tot el territori de la Unió Europea).

Comissió Europea:

- La Comissió ha d'esdevenir l'autèntic govern europeu amb el President escollit pel Parlament. El President i tots els comissaris seran responsable davant del Parlament.
- L'elecció dels Comissaris no ha de regir-se pel criteri de nacionalitat.

Consell de la Unió Europea:

- El Consell de la Unió Europea ha d'articular-se a través d'un Consell executiu, i d'un Consell legislatiu, que realitzaria momentàniament les funcions d'una segona cambra.
- L'adopció dels acords ha de ser per majoria qualificada, com a norma general.
- Cal dotar de major transparència el procés de presa de decisions al si del consell.

4. UNA EUROPA COMPROMESA AMB LES REGIONS

En la terminologia comunitària s'entén per regió qual-sevol subdivisió territorial d'àmbit inferior a l'Estat i superior al nivell local. L'amplitud d'aquest concepte fa que s'hi encabeixin tant regions «fortes» (les regions amb competències legislatives o autèntiques nacions sense estat) com «dèbils», és a dir, regions administratives amb pocs poders i recursos.

Pràcticament tots els estats membres de la Unió Europea han «regionalitzat» les seves estructures de govern, donant o «retornant» en diversos graus poder administratiu i/o polític a entitats subestats.

Aquesta realitat queda recollida, a nivell de la Unió Europea, en el Comitè de les Regions, òrgan deliberatiu creat el 1992 para donar veu a ciutats i regions europees.

Malgrat tot, el nivell regional comprèn realitats polítiques i culturals molt diverses (diversitat que augmenta en una Unió Europea que ja compta amb 25 estats membres). Aquest nivell comprèn des de simples unitats administratives a autèntiques nacions sense estat propi, amb potents estructures d'autogovern i símbols d'autoidentificació.

Per aquest darrer cas, el fet de no ser estat membre de la Unió Europea i no comptar amb un reconeixement i un paper adequat en les institucions comunitàries suposa una pèrdua de poder important. Encara que, en els seus territoris, els governs d'aquestes «regions» disposin d'àmplies competències, a nivell europeu no poden defensar directament els seus interessos i han de confiar aquesta defensa als representants estatals, no sempre predisposats a fer-ho.

Els Països Catalans, malauradament, s'insereixen en aquesta realitat.

D'altra banda, la creació del Comitè de les Regions va ser un triomf del moviment regionalista, però la seva composició tan heterogènia fa que al seu sí existeixin perspectives i prioritats molt diferents que impedeixen que els seus membres es posin d'acord per avançar les reivindicacions de les regions amb més personalitat.

Malgrat les expectatives que durant la dècada dels anys 90 es van dipositar, el Comitè de les Regions continua sent un òrgan (no una institució) merament

consultiu, el que fa que les seves opinions no siguin vinculants i que per tant, en definitiva, no sigui obligatori tenir-les en compte durant el complex procés legislatiu europeu.

El projecte del Tractat per la nova Constitució Europea no inclou pràcticament cap novetat tant en la composició com en les funcions del Comitè de les Regions, més enllà de la possibilitat de recórrer al Tribunal de Justícia en cas de violació de la subsidiarietat. El Comitè de les Regions continuarà sent un òrgan consultiu, on tan sols la posició de les regions i municipis tindrà rang d'opinió a ser valorada per a les institucions, tot i les propostes que demanaven que el Comitè esdevingués la segona Cambra parlamentària per tal de representar les regions, atès el Parlament representaria al ciutadans.

A aquest organisme li ha mancat capacitat per coordinar i consolidar el moviment regionalista europeu, i no ha estat ni tan sols capaç d'adoptar una posició ferma sobre les reivindicacions més cabdals com ara l'extensió del principi de subsidiarietat a les regions o l'accés d'aquestes al Tribunal de Justícia. La seva composició, a més a més, presenta paradoxes realment sorprenents: Luxemburg, que no posseix regions, té més representants que Catalunya.

Propostes:

A) Continuitat del procés de doble transferència de les competències dels estats membres vers les institucions europees i les subestats.

– Impuls del procés d'«europeïtzació», que continuï incrementant la interacció entre el nivell europeu (les institucions de la Unió Europea) i les institucions estatals i subestats ja existents. Aquest procés comprèn una transferència de competències dels estats membres vers el nivell europeu, i alhora ha de condicionar una readaptació institucional de les estructures de govern estatal i subestats ja existents a favor de les regions.

– Increment de la coresponsabilitat de les regions pel que fa al procés de presa de decisions en les polítiques de caire estructural i territorial, aprofundint en els principis de subsidiarietat i col·laboració institucional.

- El control de la gestió dels fons estructurals ha de ser encomanat a les regions.
- Reconeixement de les polítiques de cooperació regional transfronterera com a objectiu prioritari de la Unió Europea. Llibertat de desenvolupar una cooperació interregional i transfronterera sense la tutela dels estats.
- Suport al desenvolupament i procés d'integració de les anomenades euroregions.

B) Impuls del paper de les regions amb competències legislatives com a actors del procés de construcció europea.

- Les regions amb competències legislatives han de gaudir del reconeixement d'un estatut especial en el marc de la Unió Europea, que inclogui entre altres facultats:
 - el dret a ser escoltades per la Comissió Europea quan les propostes afectin matèries de la seva competència.
 - el dret a intervenir en els grups de treball preparatoris dels textos normatius.
 - el dret a estar representades de manera específica al Comitè de les Regions.
 - el dret a participar al control preventiu dels principis de subsidiarietat i proporcionalitat.
 - el dret de legitimació activa i passiva per comparèixer i intervenir davant el Tribunal de Justícia.
- Establiment de mecanismes ex-ante de salvaguarda del principi de subsidiarietat en les fases inicials del processos legislatius, que garanteixin la participació dels parlaments regionals amb capacitat legislativa en els procediments de debat i elaboració de les lleis i resolucions del Parlament Europeu.
- Les regions han de poder participar en el Consell de Ministres de la Unió Europea i, per tant, l'actual article 203 Tractat CE, que introdueix aquesta possibilitat s'hauria d'aplicar de manera més extensiva i generalitzada. Els estats descentralitzats, com és el cas de l'espanyol, haurien d'estar obligats a crear els mecanismes adequats per tal de facilitar la participació dels representants subestats al Consell de Ministres.
- Estendre el compromís de la Comissió de celebrar àmplies consultes prèvies a la presentació de propostes legislatives, a fi i efecte d'incloure consultes directes a les regions amb poder legislatiu.

- En relació amb l'article III-6 del projecte de Constitució sobre serveis d'interès econòmic general, s'ha de respectar el principi de subsidiarietat, com també les competències dels estats membres, de les regions i dels ens locals.
- El projecte de Constitució ha d'incloure un fonament jurídic per a la cooperació transfronterera i interregional, a fi i efecte de facilitar una cooperació reforçada entre les regions en benefici dels ciutadans.
- Reconeixement dels drets de personació i legitimació activa per recórrer davant del Tribunal de Justícia els actes de les Institucions Europees que afectin llurs interessos i competències. D'acord amb el projecte de Constitució, les regions amb poder legislatiu encara no estan legitimades per recórrer directament al Tribunal de Justícia Europeu en cas que es violin les seves prerrogatives o que d'altres actors les excedeixin.
- Incloure la presència dels parlaments «regionals» a la Conferència d'Òrgans dels Parlaments Especialitzats en Assumptes Europeus (COSAC).
- Reforçar la relació entre els parlaments «regionals» i el Parlament Europeu

C) Superació de l'actual Comitè de les Regions.

- Cal una revisió en profunditat del funcionament, la composició i la naturalesa del Comitè de les Regions així com dels mecanismes de designació o elecció dels seus membres. La integració europea no ha donat una resposta satisfactòria al fet regional i, quan li ha donat un reconeixement explícit, creant el Comitè de les Regions, s'ha optat per una fórmula de cafè per a tots.
- Diferenciació clara al sí del Comitè de les Regions entre aquells territoris subestats que gaudeixen de potestats legislatives i els que són meres entitats administratives o locals.
 - Reforçar els poders del Comitè i aconseguir que els seus dictàmens siguin vinculants en totes les matèries executades majoritàriament a nivell subestatal i preceptiu en tota la resta d'àmbits.

5. ESTAT PLURINACIONAL I UNIÓ EUROPEA

Volem que Catalunya, el País Valencià i les Illes tinguin presència directa a Europa. La millor manera d'aconseguir-ho seria adquirint la condició d'estat membre de la Unió Europea. Tanmateix, mentre no assolim aquest objectiu, hem d'exigir a l'estat espanyol que faciliti vies per a la participació de les Comunitats Autònomes a Europa.

Actualment, les Comunitats Autònomes no intervenen decisivament en els processos de decisió centrals de l'Estat, i tampoc, consegüentment, en la formació de la voluntat de l'Estat espanyol davant la Unió Europea.

Històricament el govern espanyol ha utilitzat la transposició i/o implementació de legislació comunitària per erosionar o recuperar part de les competències cedides a les Comunitats Autònomes i per tant debilitar-ne la seva autonomia. Així, les Comunitats Autònomes s'han trobat amb que no participen en el procés de presa de decisions a nivell europeu i, a nivell estatal, no participen en la transposició de la legislació comunitària i només marginalment en la seva implementació (cal recordar que al voltant de tres quartes parts de la legislació comunitària s'aplica a nivell local o regional).

Segons una sentència del Tribunal Constitucional de 1988, la implementació de les polítiques europees no pot alterar la distribució interna de competències entre l'estat central i les Comunitats Autònomes. D'aquesta manera, el tribunal negava que l'estat central tingués competència exclusiva per transposar la legislació comunitària. Tot i aquesta sentència, l'estat ben aviat va aconseguir monopolitzar la transposició de totes les polítiques europees, fins i tot d'aquelles polítiques que eren competència exclusiva de les Comunitats Autònomes.

Durant els primers 10 anys de pertinença de l'estat espanyol a l'anomenada aleshores Comunitat Econòmica Europea, només una directiva europea no va ser incorporada al sistema legal espanyol mitjançant llei estatal. L'estat espanyol justificava aquesta clara intrusió en l'autonomia en base a les seves prerrogatives, establertes constitucionalment, en política exterior, en comerç internacional i la seva responsabilitat pel que fa a la planificació econòmica. En altres esferes, l'estat justificava la seva intrusió per la necessitat d'establir un mínim comú denomi-

nador per a l'aplicació de la legislació europea a nivell autonòmic.

Algunes Comunitats Autònomes van reaccionar a aquesta «recentralització» i van recórrer al Tribunal Constitucional. L'any 1995 aquest tribunal va donar un tomb a la seva jurisprudència, que fins aleshores havia reconegut la competència de l'estat central per transposar legislació comunitària i va decidir que, si una directiva europea era suficientment específica com per proporcionar un mínim comú denominador, aleshores les Comunitats Autònomes la podrien implementar directament.

Tanmateix, a la pràctica, el govern central ha fet un ús intensiu de legislació marc, amb disposicions àmplies i detallades, que han reduït considerablement el marge de maniobra de les Comunitats Autònomes per implementar legislació comunitària.

Propostes:

A) Reconeixement de la participació de les Comunitats Autònomes en els processos de formació de la voluntat de l'Estat espanyol davant la Unió Europea.

- Reforma de caràcter legal o constitucional, en el seu cas, que reconegui el dret de participació de les Comunitats Autònomes en relació a la formació interna de la voluntat estatal respecte els afers comunitaris, substituint la simple relació vigent de cooperació entre els dos nivells d'administracions.
- Conversió del Senat en la Cambra que permeti vehicular els debats relacionats amb la Unió europea i fixar la posició de les Comunitats Autònomes en l'acció política del govern i en l'elaboració de la legislació estatal.

B) Compromisos a assumir per part de l'Administració General de l'Estat a favor de les Comunitats Autònomes davant les institucions i organismes europeus.

- Establiment de mecanismes interns de cooperació entre les Comunitats Autònomes i l'Estat que garanteixin la concertació prèvia de les posicions a defensar per la delegació de l'Estat a Brussel·les

sempre que afectin les competències o interessos autonòmics.

- Accés als grups de treball que preparen la fase inicial dels documents de la Comissió per part de les Comunitats Autònomes.
- Participació de representants de les regions amb competències legislatives a les reunions del Consell de Ministres de la Unió Europea; introducció de la possibilitat del vot dividit (split vote), que permeti repartir el nombre de vots d'un estat entre les col·lectivitats nacionals afectades.
- Participació de les Comunitats Autònomes a les delegacions de l'Estat en el treballs de les Conferències Intergovernamentals per a la Reforma dels Tractats. Introducció de la possibilitat del vot dividit (split vote), que permeti repartir el nombre de vots d'un estat entre les col·lectivitats nacionals afectades.
- Garantia d'accés de les Comunitats Autònomes a tota aquella informació sobre les negociacions de la Unió Europea que afecta les seves competències i interessos i a les que té accés l'Estat, de manera simultània en el temps.
- Reconeixement i suport a les Delegacions i Oficines de les Comunitats Autònomes davant la Unió Europea; incloent el reconeixement de l'Estatut d'Administració Pública i l'extensió de les immunitats i privilegis propis dels òrgans de l'Administració General de l'Estat.

C) Compromisos a assumir per part de l'Administració General de l'Estat a favor de les Comunitats Autònomes en l'ordenament intern.

- Modificació de la Llei Electoral, de manera que desaparegui la circumscripció electoral única per a les eleccions europees i s'estableixin circumscripcions d'acord amb les distintes nacions que componen l'estat.
- Descentralització interna de l'execució de totes les polítiques comunitàries. Constitució d'entitats gestores de les polítiques comunitàries a nivell autonòmic sempre que la normativa europea no ho impedeixi i la Comunitat Autònoma ho sol·liciti.
- Presentació, decisió, gestió i control a nivell regional dels plans, documents de programació i instruments de finançament de la política estructural comunitària.

- Descentralització i distribució territorialitzada dels recursos provinents de la Unió Europea, provinents de fons, iniciatives o programes comunitaris.
- Reconeixement a les Comunitats Autònomes de la facultat de dirigir la defensa dels seus actes quan aquests siguin impugnats per part de les institucions comunitàries. Per tant, s'hauria de reconèixer la legitimitat del govern de Catalunya per a recórrer davant del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees els actes de les Institucions Europees que afectin els seus interessos i competències.
- Reconeixement de les Comunitats Autònomes perquè puguin tenir accés directe al Tribunal de Justícia de la Unió Europea en la defensa de les seves pròpies competències.
- Reclamar la necessitat d'elaborar una llei que compleixi el Protocol de Subsidiarietat i Proporcionalitat del projecte de la Constitució Europea aprovada per la convenció, que permeti que els Parlaments de les Comunitats Autònomes en l'àmbit de les seves competències participin de l'elaboració i control de les normes comunitàries.
- Potenciar com a canal habitual les comissions bilaterals que en matèria d'assumptes europeus existeixen a la Comunitat Autònoma del País Basc i a la Comunitat Autònoma de Catalunya amb el Govern de l'Estat, i aquelles altres que puguin constituir-se en el futur, així com la Conferència sectorial sobre assumptes europeus.
- Proposar, en el marc de la reforma dels Fons Estructurals, la incorporació de nous criteris (baixa densitat demogràfica, reconversions industrials, envelliment de la població, orografia muntanyosa o insularitat) per a la distribució d'importants recursos que contribueixin al reequilibri territorial en el si dels Estats membres de la Unió Europea.
- Distribució territorial i consulta prèvia a les Comunitats Autònomes dels projectes a presentar per l'Estat al Fons de la Unió Europea.

6. EL CATALÀ, LLENGUA OFICIAL A LA UNIÓ EUROPEA

A la Unió Europea són oficials les llengües que decideix el Consell per unanimitat i, pel que fa als estats membres en què existeixen diverses llengües oficials, l'ús de la llengua s'ha de determinar, a sol·licitud de l'estat interessat, segons les regles generals de la legislació d'aquest estat.

Fins a l'abril de 2004, a l'anomenada Europa dels quinze, hi havia onze llengües oficials: alemany (Alemanya, Àustria i Bèlgica), anglès (Regne Unit i Irlanda), espanyol, danès, finès, francès (França i Bèlgica), holandès (Països Baixos i Bèlgica), grec, italià, portuguès i suec (Suècia i Finlàndia).

Totes les llengües oficials ho són també de treball. Perquè són llengües oficials, s'hi publiquen els tractats i totes les normes comunitàries. Perquè són llengües de treball, s'hi publiquen tots els documents interns i de tràmit i les sessions d'òrgans col·legiats hi tenen traducció simultània.

Dos estats de la Unió compten amb més d'una llengua oficial a tot el seu territori: Irlanda (anglès i irlandès) i Luxemburg (luxemburguès, francès i alemany). Cap dels dos ha sol·licitat l'oficialitat de la seva llengua pròpia com a llengua de treball a les institucions europees. Hi ha dos estats més que compten amb llengües oficials només a una part del territori que ja són oficials a la Unió perquè ho són també d'un altre estat. És el cas de Bèlgica (francès, holandès i alemany) i de Finlàndia (finès i suec).

L'Estat espanyol, que compta amb quatre llengües oficials, només va sol·licitar per al castellà l'estatus de llengua oficial de la Unió. En relació amb les onze llengües oficials de la Unió Europea, els territoris de la Unió on el català és oficial (Catalunya, Illes Balears i País Valencià) tenen més població que els territoris en què són oficials cinc de les llengües abans esmentades.

LLENGUA	POBLACIÓ (en milions d'habitants)
Alemany	90,2
Francès	62,7
Anglès	62,2
Italià	57,4
Espanyol	39,8
Neerlandès	21,2
Català	10,8
Grec	10,6
Portuguès	9,8

Suec	9,3
Danès	5,2
Finès	5,1

FONTS DE LES DADES: IDESCAT. INE.
Panorama de la Unió Europea, 2000.

Amb l'ampliació actual, deu nous estats. Eslovàquia, Eslovènia, Estònia, Hongria, Letònia, Lituània, Malta, Polònia, República Txeca i Xipre, s'han integrat a la Unió Europea el maig de 2004. I Bulgària i Romania s'hi incorporaran en els propers anys.

Les llengües oficials en aquests estats són el búlgar, l'eslovac, l'eslovè, l'estonià, l'hongarès, el letó, el lituà, el maltès, el polonès, el romanès, el txec i el grec.

A la Unió Europea ampliada a 27 hi haurà, per tant, onze noves llengües, atès que el grec ja hi és present.

LLENGUA	POBLACIÓ (en milions d'habitants)
Polonès	38,7
Romanès	22,5
Català	10,8
Hongarès	10,5
Txec	10,3
Búlgar	8,3
Eslovac	5,4
Lituà	3,7
Letó	2,4
Eslovè	2,0
Estonià	1,4
Grec	0,8
Maltès	0,4

FONT DE LES DADES: IDESCAT. INE.
Panorama de la Unió Europea, 2000.

Pel que fa al nombre d'habitants, d'aquests dotze estats només n'hi ha dos amb una població superior a la del conjunt de territoris en què el català és oficial: Polònia, amb més de 38 milions d'habitants, i Romania, que supera els 22 milions. Hi ha vuit estats que tenen menys de 10 milions d'habitants.

Si es compara el nombre de persones que viuen en els territoris en què el català és oficial amb el de les que viuen als futurs nous estats de la Unió Europea, el català ocupa la tercera posició i està per davant d'altres nou llengües.

LLENGUA	POBLACIÓ ÀREA LINGÜÍSTICA
	(en milions d'habitants)
Alemany	90,2
Francès	62,7
Anglès	62,2
Italià	57,4
Espanyol	39,8
Polonès	38,7
Romanès	22,5
Neerlandès	21,2
Grec	11,4
Català	10,8
Hongarès	10,5
Txec	10,3
Portuguès	9,8
Suec	9,3
Búlgar	8,3
Eslovac	5,4
Danès	5,2
Finès	5,1
Lituà	3,7
Letó	2,4
Eslovè	2
Estonià	1,4
Maltès	0,4

Als Països Catalans entenen el català uns 9,8 milions de persones, i el parlen habitualment uns 7,2 milions.

El català és la tercera llengua més parlada de les que ara s'incorporen a la Unió Europea, i ocuparà el desè lloc un cop Bulgària i Romania s'hagin incorporat a la Unió Europea. La seva importància quantitativa entre les llengües europees resulta innegable, el que encara fa més evident el tracte discriminatori que rep.

Propostes:

- Reconeixement del català com a llengua amb rang oficial a la Unió Europea.
- Inclusió expressa de les llengües catalana, gallega i basca en el llistat del llengües de redacció del «Projecte de tractat pel qual s'institueix una constitució per a Europa» que recull l'article IV-10 d'aquest text.
- Ús del català, gallec i basc en el normal funcionament de les institucions i organismes de la Unió Europea, com el Consell de la Unió Europea, la Comissió Europea, el Parlament Europeu, el Tribunal de Justícia, el Tribunal de Comptes, el Comitè Econòmic i Social Europeu, el Comitè de les Regions, el Banc Central Europeu, el Banc

Europeu d'Inversions i el Defensor del Poble europeu.

- Suport exprés de l'Estat Espanyol davant les institucions europees pel que fa al reconeixement de les llengües catalana, gallega i basca com a llengües oficials de la Unió Europea.

7. EUROPEA AL MÓN: PAU, COOPERACIÓ I SOLIDARITAT

Política exterior

- Defensem una política exterior comuna per a la Unió Europea que no estigui supeditada als dictats de l'OTAN. La seguretat, la defensa i la diplomàcia han de reunir-se en un mateix òrgan europeu que treballi per un món multipolar i unit contra la guerra.
- La Unió Europea ha de desenvolupar un paper de manteniment de la pau en els conflictes bèl·lics. Europa ha de basar la seva política de defensa i seguretat en la promoció de la pau, la solidaritat, la cooperació, la negociació i el diàleg per resoldre els conflictes i les situacions d'injustícia dins i fora de les seves fronteres.
- Europa ha de promoure un codi de conducta obligatori pel comerç d'armes i l'explotació dels recursos naturals per part de les empreses multinacionals, per tal de garantir un món més just i pacífic.
- Rebutgem tota forma d'agressió o de violència com a manera d'imposar un conjunt de valors. Qualsevol acció d'interposició o de pacificació que hagin de realitzar els exèrcits actualment existents a l'UE en l'àmbit internacional ha de ser sota el mandat de l'Organització de les Nacions Unides.
- La posició dels estats pertanyents a la Unió Europea en el Consell de Seguretat de l'Organització de Nacions Unides ha de ser prèviament concertada, aconseguint a mig o llarg termini la substitució per la Unió Europea de la representació actual dels estats europeus.
- Defensarem activament la resolució no violenta dels conflictes.

Globalització i solidaritat

- Som partidaris de promoure una globalització diferent. Considerem que els conflictes del món són provocats per les desigualtats i la pobresa que afecta la majoria de la humanitat. La prevenció dels conflictes i la pau duradora exigeixen un comerç mundial i un desenvolupament sostenible molt més equilibrats i equitatius. La Unió Europea

ha de recolzar les reivindicacions dels països en vies de desenvolupament a les negociacions en el marc de l'Organització Mundial del Comerç.

- La gestió comuna de les fronteres exteriors i dels fluxes migratoris en l'àmbit de la Unió Europea esdevé prioritària. Les polítiques en matèria d'immigració no han de regir-se per criteris merament econòmics o productius, i ha de tenir com a element central el respecte a la dignitat humana de la població immigrant i l'impacte socioeconòmic d'aquestes polítiques en el desenvolupament dels països emissors. Promourem un increment de les actuacions en els àmbits geogràfics més pròxim com el Magrib i l'Àfrica subsahariana, i també a l'Amèrica central i del Sud com a focus de la immigració.
- En les relacions amb els països en vies de desenvolupament, la Unió Europea ha de ser una força d'equilibri i de pau, exportant els valors de la llibertat, la democràcia, l'equitat i el respecte als drets humans; els drets humans han de ser l'impulsor de la política exterior europea. El principi de no ingerència ha de ser modulats en aquells conflictes en els quals els drets humans siguin massivament violats o es cometin genocidis.
- Cal que Europa assumeixi les seves responsabilitats com antiga metròpoli colonial i encapçalí la lluita contra la pobresa dels països en vies de desenvolupament, tot promovent i aplicant mesures de condonació del deute extern per part dels estats que conformen la UE.
- L'erradicació de la pobresa ha de constituir una de les principals prioritats en l'inici d'aquest mil·lenni. Ens proposem augmentar la contribució de cada estat en cooperació per al desenvolupament fins el 0,7 per cent del PIB d'aquí al 2010, superant el compromís de la Unió Europea a la cimera de Monterrey el 2002 d'incrementar l'ajuda al desenvolupament fins al 0,39% el 2006. Cal instar la Unió Europea a desplegar els acords de la conferència Euromed i a prioritzar la política exterior a l'Àfrica i al Magrib destinada al desenvolupament.

8. DEMOCRÀCIA, DRETS I DIMENSIÓ SOCIAL

Reforçar la democràcia

- La Unió Europea ha d'adequar el seu funcionament al d'una democràcia parlamentària. Els ciutadans i ciutadanes han de poder escollir mitjançant sufragi universal i en vot secret els seus representants legítims. La Unió Europea ha de garantir els mitjans necessaris per a l'expressió de totes les opinions en el marc de la nostra societat.
- Demanem que el govern dels assumptes europeus sigui transparent i obert. Estem a favor d'una democràcia participativa en la qual sigui prioritari el paper de la ciutadania. La primera etapa ha de consistir en millorar la transparència de la informació subministrada per la pròpia Unió Europea (transparència informativa).
- El sistema democràtic clàssic pateix diversos límits que perjudiquen freqüentment la llibertat d'expressió i de participació de la ciutadania. Per aquest motiu, proposem les mesures següents per a promoure la participació popular:
 1. Potenciar altres formes directes de participació, més enllà de l'elecció de representants a les cambres legislatives, com referèndums i assemblees.
 2. Promoure la implicació dels ciutadans a tots els nivells, més enllà de les eleccions.
 3. Desenvolupar sistemes educatius que promoguin l'interès popular respecte als assumptes públics, i en concret els assumptes europeus.
 4. Posar les activitats dels grups de pressió i dels lobbies sota control, atès que els seus interessos econòmics poden contradir el mandat aprovat per la ciutadania.
 5. Assegurar que els mitjans de comunicació, particularment aquells de titularitat pública, tinguin un funcionament objectiu i reflecteixin la pluralitat de la societat.
 6. Promoure sistemes electorals que afavoreixin la implicació i que garanteixin al màxim la representativitat dels parlaments.
- 7. Accés directe a les informacions relatives a totes les iniciatives impulsades per la ciutadania que afectin els debats europeus.
- 8. Reconeixement de la importància de les ONG, entitats i societat civil, en el procés d'elaboració de les lleis.

Contra qualsevol forma de discriminació

- Ens comprometem a una vigilància activa per tal de salvaguardar els drets fonamentals i llibertats públiques dels ciutadans i ciutadanes, i prevenir qualsevol discriminació basada en motius de sexe, raça, creença religiosa, opinió, orientació sexual, origen o qualsevol altra causa.

El model social europeu

- La solidaritat, la igualtat i la qualitat de vida dels ciutadans han d'estar en la base de totes les polítiques de la Unió Europea. Cal reforçar el model social europeu com a fonament del model europeu de societat basat en la solidaritat: plena ocupació de qualitat en un entorn de treball segur i saludable, amb accés a serveis universals d'interès general. Aquest model té per objectiu aconseguir l'equilibri entre el desenvolupament econòmic sostenible en un entorn dinàmic, la plena ocupació, la protecció social i la justícia social, de conformitat amb els criteris de Lisboa i Göteborg, així com la igualtat entre dones i homes.
- Ens comprometem a defensar la cohesió social i l'estat del benestar i considerem necessari que la Unió Europea estableixi unes normes mínimes socials. És necessària l'uropeïtzació progressiva de les polítiques laborals i de protecció social, mitjançant l'establiment de criteris mínims i comuns (salari mínim, horaris laborals, vacances, etc.). Promourem una equiparació progressiva de les prestacions socials als Països Catalans amb el promig de la Unió Europea.
- Defensarem una modernització del concepte de protecció social que tingui en compte els canvis

socials i demogràfics que s'han vingut accentuant els darrers anys, com és el cas de l'envelliment de la població.

- Cal promoure una convergència dels sistemes socials i fiscals simplificació dels procediments per accedir als sistemes de seguretat social d'altres estats membres; una targeta de la Seguretat Social vàlida per a tots els països de la Unió.

Per un Pacte d'estabilitat social

- Per tal d'assolir la plena ocupació i el treball de qualitat, i de garantir un alt nivell de protecció social i de seguretat social, que no es quedi només en paraules, cal establir, a nivell europeu, objectius quantitatius i qualitatius vinculants. El pacte d'estabilitat social és un acord que cerca la plena ocupació, el benestar social, l'equitat social i la durabilitat ecològica, de manera coordinada per aconseguir aquests objectius i que es posaria en marxa seguint el "mètode obert de coordinació". Dins d'aquest Pacte d'estabilitat social, som partidaris de la idea d'establir uns nivells mínims de despesa social, específics per a cada país.
- Cal aconseguir la plena ocupació i reconquerir els drets laborals que les polítiques neoliberals impulsades pels governs conservadors han reduït.
- Cal incidir també en la millora de la qualitat de noves formes de treball (treball temporal, teletreball, treball a casa...), assegurant que a tots els treballadors se'ls garanteixi el mateix nivell de protecció i seguretat i uns salaris raonables.
- El manteniment del model social europeu no sempre és compatible amb la lluita per ser competitius a qualsevol preu. Però resta un marge suficient per a millorar l'eficàcia de l'economia europea.

9. UN PLANETA MÉS SOSTENIBLE PER A LES GENERACIONS QUE VÉENEN

Per ERC, la sostenibilitat esdevé una prioritat. En aquest sentit, el nostre grup al Parlament Europeu ha estat particularment actiu en nombrosos aspectes de la política ecològica.

- Recolzem una agricultura sostenible que alhora sigui compatible amb el benestar dels agricultors i dels pescadors. Som partidaris d'un desenvolupament que pugui satisfer les nostres necessitats sense posar en perill el futur de les properes generacions.
- Exigim una legislació rigorosa en lo relatiu a l'etiquetatge dels transgènics. Cal tenir present, que el 90% de la població europea es declara en contra d'aquests productes. Des d'ERC considerem que no és només una qüestió de seguretat alimentària sinó també de drets del consumidor. El ciutadà, necessita una informació clara i comprensible per a poder escollir lliurement, fet que no sempre és així.
- Propugnem una Nova Cultura de l'Aigua enfront la vella política hidrològica de transvassaments i grans embassaments que produeixen un enorme impacte ambiental, econòmic i social en l'entorn.
- La lluita contra el canvi climàtic és un testimoni concret del paper d'avantguarda que pot jugar Europa. Més enllà de les seves conseqüències pel futur de les polítiques europees en el sector de l'energia i els transports, la campanya contra l'escalfament del planeta ha tingut també repercussions polítiques ben evidents. La dependència de la política nord-americana vers els combustibles fòssils ha fet del control de les fonts d'energia, i fonamentalment dels pous de petroli, un element determinant de la intervenció militar nord-americana a l'Iraq. Europa continua jugant un paper de primer ordre per l'aplicació del protocol de Kyoto, sense la col·laboració dels EUA, principal emissor de CO₂, que ha rebutjat ratificar aquest Tractat.
- Amb relació a l'energia nuclear (EURATOM), hem adoptat un posicionament antinuclear clar i conseqüent. Pretenem la supressió progressiva de l'energia nuclear a Europa. Apostem per les energies renovables, per tal de garantir el futur de la societat europea.
- Amb 1.200 milions de persones que sobreviuen

amb menys d'un euro per dia en el conjunt del planeta, tenim l'obligació d'aplicar els vuit objectius del mil·lenni aprovats per les Nacions Unides i de respectar els acords de Johannesburg. És indispensable lluitar contra la pobresa i la fam, oferir a tota la població un nivell primari d'educació, reforçar l'emancipació de les dones i garantir l'accés a la salut, si volem avançar en el principis de pau i justícia per a tot el món.

10. POLÍTICA ECONÒMICA

La globalització econòmica a nivell mundial pot atorgar una nova oportunitat a les nacions petites sense estat. Des d'ERC entenem que existeix una relació positiva entre l'obertura comercial, que elimina els avantatges de pertànyer a estats de gran dimensió, i el nombre de països independents al món. Aquesta situació ja es va demostrar en la creació del mercat interior de la Unió Europea. Tot un seguit de processos econòmics positius per a ciutadans, empreses, nacions i estats s'han anat produint. En el cas de Catalunya la nostra economia s'ha fet gran, més competitiva, especialitzada i present en els mercats europeus i internacionals.

En aquest sentit, la Unió Econòmica i Monetària està suposant grans canvis amb efectes significatius sobre l'estructura productiva europea, fins al punt que amb l'aparició de la moneda única no és difícil d'imaginar l'aparició de territoris guanyadors i perdedors que ens hauria d'obligar a replantejar el disseny de la política econòmica europea. Des de Catalunya hem de ser conscients que determinades polítiques econòmiques poden beneficiar a regions europees en detriment d'altres. Per això cal més que mai ser presents i tenir veu pròpia en els organismes i institucions europeus competents.

En el cas de Catalunya on malgrat tots els entrebancs fiscals les empreses catalanes continuen essent competitives i cada cop s'estan internacionalitzant més, caldrà sens dubte revisar clarament l'actual sistema de finançament que fa que la nostra economia esdevingui menys eficient amb tot el que això significa en pèrdua de qualitat de vida i serveis per als ciutadans del nostre país.

Per altra banda el model social europeu es fonamenta en un bon funcionament de l'economia, un nivell elevat de protecció i diàleg social. En matèria social, cal tenir ben clar que hem de continuar la millora de la competitivitat de les nostres empreses, dels aspectes qualitatius del treball, lluitar contra la pobresa i l'exclusió social i tenir en compte l'envelliment de la població.

Propostes :

- Des d'ERC vetllarem per el compliment que els estats facin dels acords dels Pactes d'estabilitat.
- Cal avançar en la europeïtzació de la política fiscal (últim gran reducte de poder dels Estats nació) que perjudica notablement als Països Catalans. Les PIMEs manufactureres de l'Estat espanyol són de les més maltractades fiscalment de la UE en l'impost de societats, en relació al tipus impositiu finalment pagat. Per competir amb èxit en la nova UE ampliada cal disposar d'una política fiscal orientada a les PIMEs manufactureres i a l'economia productiva.
- Endegar polítiques actives a favor de l'ocupació plena i l'economia productiva per tal de poder acomplir els objectius de l'anomenat procés de Lisboa: L'ocupació plena és un dels objectius bàsics del procés de Lisboa i constitueix l'objectiu essencial de les polítiques econòmiques i socials.
- Des d'ERC defensarem l'activació de polítiques favorables a la formació permanent i de qualitat, a la recerca i la innovació.
- Cal reforçar la cohesió social i aprofundir en polítiques que tendeixin a la inclusió social.
- Acabar amb la discriminació fiscal de les empreses manufactureres en relació a les empreses de serveis europees de telecomunicacions, energia i aigua que sovint es veuen afavorides per grans deduccions fiscals en l'impost de societats o per concessions estatals de dubtosa legalitat.
- Cal avançar vers la plena integració dels mercats financers que preveu l'anomenat Pla d'Acció de serveis financers de la Comissió europea.
- ERC entén que, davant el repte que implica per a la UE l'adhesió de les estructures socials dels nous estats membres, i tenint en compte la possibilitat que aquests condicionin fortament el creixement de la Unió, Caldrà major Coordinació de les polítiques econòmiques i pressupostàries dins de la Unió.
- ERC defensem la necessitat d'assolir progressos majors en relació amb els mètodes utilitzats per establir les estadístiques i els indicadors de la zona de l'euro; Aquests indicadors han de conver-
- Cal aprofundir en els objectius del procés Lisboa que vol fer d'Europa l'economia més competitiva i dinàmica del món, essent l'educació i l'ocupació els eixos centrals d'aquest projecte.

tir-se en instruments per tal d'avaluar la coherència entre les polítiques monetària i les pressupostàries tenint en compte l'evolució de l'economia.

- Des d'ERC creiem que el creixement d'avui no ha de comprometre les polítiques de creixement per a les futures generacions. L'estratègia de desenvolupament sostenible ha de cercar la coherència entre les diferents polítiques i els objectius a llarg termini de la UE.
- Volem Integrar el desenvolupament ambiental dins el desenvolupament social i econòmic per tal de millorar la salut i la qualitat de vida dels nostres ciutadans.

III. PROPOSTES SECTORIALS

1. SOCIETAT DE LA INFORMACIÓ

Introducció:

Una de les característiques de la nostra societat és el fet d'estar sotmesa a canvis constants i cada cop més ràpids i transcendents. Actualment estem vivint el pas de la societat industrial (basada en la producció de bens, i més tard de serveis) a la societat informacional o del coneixement, on l'ús de les tecnologies de la informació i la comunicació (les TIC) són elements estratègics i diferenciadors de l'esmentada producció de bens i serveis, fins al punt de determinar-ne la rendibilitat, i per tant la supervivència en una Europa de nous socis, que capitalitzen uns valors competitiu que ens cal abandonar per incorporar els de més valor diferencial, en l'àmbit de la Societat del Coneixement.

La recerca, el desenvolupament i la innovació, principalment en relació al sector industrial, són un dels principals motors del creixement econòmic dels països desenvolupats. Els processos de recerca i desenvolupament (el que s'anomena la R+D) són resultat d'inversions conjuntes o separades del sectors públic i privat que en el conjunt de països de l'OCDE representen, de mitjana, el 2,21 % del PIB i en els països que integren la UE el 1,88 % del PIB; per contra, a l'Estat espanyol la inversió en R+D, arriba amb prou feines al 0,90 % del PIB i a Catalunya s'assoleix un valor lleugerament superior de 1,06 %.

És cert, doncs, que tant el sector públic com el privat tenen un important camp per correr per tal de reduir el diferencial en R+D si més no amb els països que integren la UE, diferencial que afecta de forma negativa a la competitivitat i al potencial de creixement a de creació d'ocupació del nostre teixit industrial. Però en aquesta carrera el lideratge correspon al sector públic i aquesta és una condició que està lluny de complir-se a Catalunya. D'una banda pel tradicional incompliment de la vigent legalitat estatutària que atorga a la Generalitat de Catalunya les competències exclusives en aquesta matèria, però en la qual l'Estat central reté els fons i la major part dels instruments de la Unió Europea.

Malgrat que l'ús del català a Internet és superior al d'altres comunitats lingüístiques d'una població semblant a la dels Països Catalans, la nostra llengua no està normalitzada a Europa. Hi ha al món d'Internet un camp en el qual la situació del català és molt pit-

jor. Es tracta dels webs de l'administració i també organitzacions radicades a Catalunya i en altres llocs de parla catalana, o que hi ofereixen els seus productes i serveis, algunes d'elles amb centres molt importants.

Ens cal no perdre aquesta oportunitat única de ser presents amb força en l'àmbit de la Societat de la Informació a la Unió Europea, tot i disposar del més gran recurs: la gent, els catalans i les catalanes, que malgrat les conjuntures polítiques que hem arrossegat, han fet de Catalunya un país impulsor i avançat. Així doncs, cal que sapiguem aprofitar les enormes inèrcies impulsores que puguin sorgir des de qualsevol regió europea, com de les pròpies polítiques que des de Brussel·les haurem d'impulsar per obrir nous horitzons de referència, que forcin l'avenç gràcies a noves eines d'estructuració i dinamització en aquesta nova Societat de la Informació.

Propostes:

- Proposem que el Parlament Europeu estableixi un Comitè Permanent de Monitorització de la Patentabilitat, amb l'objectiu d'assegurar que les patents es concedeixin només en condicions que serveixin a l'interès públic. Aquest Comitè ha d'estar compost per parlamentaris i experts de diversos camps.
- El Comitè haurà de contrastar qualsevol legislació sobre patents, i la seva interpretació per les ofícines i els tribunals de patents. I haurà d'organitzar audiències, iniciar estudis de casos sobre els efectes del sistema de patents, i estimular la investigació relacionada de la forma més oberta i inclusiva que sigui possible.
- El Comitè informará al Parlament Europeu fins que la realitat de les patents coincideix amb la teoria sobre les patents i amb els objectius de la política pública de la Unió Europea i els seus membres. El Comitè s'ocuparà també dels assumptes que proposi la Comissió d'A del Parlament Europeu sobre el control de qualitat a la EPO, com s'explica en la discussió sobre la regulació de la Patent Comunitària *COM(2000)0412.
- Garantir la capacitat de creixement i de generació

d'ocupació del sistema econòmic de Catalunya, mitjançant la millora de la competitivitat de les empreses catalanes en l'entorn europeu.

- Multiplicar els recursos pressupostaris anuals, en termes reals, per a programes de R+D i innovació dels que poguéssim ser receptors.
- Establir vies de finançament públic i altres incentius per a la col·laboració dels sectors públic i privat d'àmbit europeu en projectes de R+D conjunts, el desenvolupament d'infraestructures científiques i tecnològiques i la creació de centres tecnològics territorials.
- Estimular la difusió de la innovació en les PIMES, mitjançant mecanismes específics:
 - Facilitar a les PIMES d'arreu del territori l'accés a Centres Tecnològics europeus especialitzats sectorialment, en funció de l'especialització territorial, que proporcionin serveis i instal·lacions per a la R+D.
 - Establir una via de finançament europea adreçada a les PIMES, per a la definició de les seves estratègies d'innovació.
- Aconseguir un representat català a la COCOM (Comunications Comitè), on tots els països de la UE hi poden tenir representats.
- Participació de la Generalitat en els organismes europeus i internacionals que desenvolupin funcions relacionades amb els mitjans de comunicació audiovisuals.

2. INFRASTRUCTURES

Introducció

Les xarxes transeuropees del transport i l'energia es troben en clara sintonia amb el concepte de mercat únic: un gran mercat interior europeu que estigui format per tots els estats i regions (inclosos els estats de recent o propera incorporació) i la seva àrea d'influència.

Aquestes xarxes esdevindran una part molt important de l'arquitectura d'aquest mercat únic, ja que la lliure circulació de persones i mercaderies no estaria totalment garantida ni tindria sentit si les diferents regions i estats no estiguessin correctament interconnectats mitjançant unes infraestructures modernes i eficaces.

Es tracta, però, d'un concepte relativament jove i amb data de culminació poc clara, sempre a mig o llarg termini. Tot i que la Comissió Europea s'ha posat l'horitzó del 2010 com a data límit perquè les xarxes siguin plenament actives i funcionals, cal dir però, que encara queda molt per fer i a ben segur que el 2010 hauran variat, en menor o major mesura, les necessitats econòmiques i socials de la Unió Europea.

Si analitzem quin és l'estat actual de desenvolupament de les xarxes de transport, observarem que és tracta d'una realitat palpable tot i trobar-se en procés de construcció i consolidació segons el tipus d'infraestructures, així doncs, avui les xarxes de transport representen més de 75.000 km de carreteres (de les quals el 27% és encara per realitzar), quasi 80.000 km de línies ferroviàries (de les quals un 29% està per realitzar), 381 aeroports, 273 ports marítims i 210 ports interiors, a més la xarxa inclou elements com, sistemes de navegació i informació pels usuaris i també sistemes de gestió del trànsit.

Pel que fa a la incidència de les xarxes transeuropees al conjunt dels Països Catalans, és una realitat que el caràcter de corredor mediterrani, regió marítima i lloc de pas, implica un esforç inversor important a fi de dotar el territori d'infraestructures modernes i eficients. I no només és la realitat geogràfica del país que implicaria un gran esforç inversor, sinó també la realitat social i econòmica dels Països Catalans; un teixit econòmic enfocat a l'exportació i la importància del sector serveis i més concretament del turisme, fan que el desenvolupament econòmic del territori

estigui íntimament relacionat amb la implantació d'un conjunt de xarxes de transport i energia modernes i plenament integrades a Europa.

L'escenari futur al conjunt dels Països Catalans hauria de garantir una adequada i moderna integració d'aquests territoris a les xarxes transeuropees de transport. Aquest objectiu implicarà un esforç inversor considerable però alhora és necessari per garantir un alt grau de desenvolupament econòmic.

No cal oblidar que aquesta àrea abasta gran part del corredor mediterrani i esdevé un dels corredors bàsics del sud d'Europa, amb volums de trànsit potencial comparables a d'altres territoris europeus. Aquesta inversió necessària en transports hauria d'anar encaminada a:

- Maximitzar la vertebració territorial dels Països Catalans.
- Garantir el creixement econòmic.
- Garantir la protecció del medi.

Propostes:

- Construcció d'una línia específica de Tren d'Alta Velocitat que enllaci València amb Perpinyà, passant per Castelló, Tarragona, Barcelona i Girona. Aquesta opció no queda contemplada en els projectes prioritaris elaborats per la Unió Europea. Dins d'aquests projectes n'hi ha dos que afecten l'Estat espanyol però cap d'ells recull aquesta possibilitat. Un dels dos brançals projectats travessa el Principat provinent de Madrid amb destí Perpinyà, i es preveu que arribi a la capital de la Catalunya nord el 2006.
- El transport ferroviari de mercaderies representa un percentatge molt baix del volum total de mercaderies tant en l'àmbit europeu com en l'estatal. Modificar aquesta tendència és un element indispensable per reequilibrar els mitjans de transport i que alhora serviria per pal·liar la saturació del transport de mercaderies per carreteres.
- El transport per carretera esdevé el transport predilecte tant pel que fa a passatgers com pel que fa a mercaderies. En el transport de mercaderies el desequilibri és considerable i fins i tot en alguns sectors es parla de monopoli del transport de mer-

caderies per carreteres. Aquest escenari provoca que aquest mitjà no tingui la necessitat imperiosa de construcció de grans infraestructures, com sí passa amb la resta de mitjans vistos fins ara, sinó que les accions anirien més encaminades a millorar i optimitzar les infraestructures existents. Per tant als Països Catalans, són nombroses les mesures que es podrien prendre a fi de millorar les carreteres i autopistes existents. El caràcter de corredor mediterrani i lloc de pas dels Països Catalans queda clarament exemplificat per l'autopista AP-7, que va paral·lela a la línia de costa i esdevé una via força saturada tant pel trànsit de passatgers com de mercaderies, es tracta d'una via d'accés al sud d'Europa per molts transportistes europeus i també la via principal de sortida cap a centre i nord d'Europa per part de transportistes catalans, espanyols i portuguesos.

- Fer de l'Aeroport de Barcelona una plataforma de caràcter transoceànic, que enllaci amb la resta del món. A més a més, s'ha de tenir en compte que en el rànquing d'aeroports de l'estat espanyol, pel que fa a trànsit de passatgers, entre els nou primers hi ha 4 aeroports dels Països Catalans; Barcelona, Palma de Mallorca, (ocupen el segon i tercer lloc després de Barajas), Alacant i Eivissa. D'altra banda, són diversos els estats europeus que tenen més d'un aeroport transoceànic, així per exemple Alemanya té, a part de Berlín, l'aeroport de Frankfurt i Itàlia, a banda de l'aeroport de Roma, disposa de l'aeroport de Milà també transoceànic i que respon al pes social, demogràfic i econòmic de la Lombardia.
- També es fa necessari que els aeroports esmentats estiguin plenament integrats en el projecte de «cel únic» europeu, sobretot pel que fa a temes de regulació i gestió, a fi d'aconseguir això s'hauria de millorar la coordinació política i adequar els aeroports amb tecnologia moderna.
- Potenciar el transport marítim:, el que comportarà l'increment d'inversió als ports de Barcelona, Tarragona i València, per aconseguir doblar el seu trànsit
- Afavoriment del transport intermodal que enllaci els aeroports i ferrocarrils de les ciutats i descongestionar els enllaços per carretera que hi condueixen.

3. ENSENYAMENT

Introducció:

Una anàlisi europea de l'ensenyament ens fa considerar les polítiques educatives com un procés continuat que porta a l'enriquiment dels coneixements i les habilitats. Aquest procés es completa amb el que ha de ser un desenvolupament personal amb l'objectiu que puguem establir relacions entre les persones, els grups i els països d'Europa.

La societat educativa a Europa s'ha de basar en les tres funcions del procés educatiu: adquirir, actualitzar i utilitzar els coneixements.

Si bé hem de partir del fet que la situació dels docents és molt diferent d'un país a l'altre, cal que s'imposi una revalorització de l'estatus del docent. Aquest, ha de ser reconegut com a tal per la societat i ha de disposar del prestigi necessari i dels mitjans de treball adequats.

Propostes:

Mínims referencials

- Elaborar directrius mínimes comunes europees que serveixin de marc de referència dels sistemes educatius dels diferents països.
- Avançar cap a una compatibilitat entre el sentit de l'educació entès com a igualtat d'oportunitats, com a servei i benefici social o com a preocupació pels valors morals, amb el desenvolupament tecnològic, el respecte al medi ambient i la societat del coneixement.
- Avançar en l'assoliment dels que es consideren els quatre pilars de l'educació: aprendre a conèixer, aprendre a fer, aprendre a viure junts i aprendre a ser.
- Recerca de sinèrgies educatives que han de servir per intensificar relacions de complementarietat, fet que facilitaria l'intercanvi de les experiències més reeixides entre les diferents polítiques educatives de cada país.

Currículum

- Avançar en la tendència europea de considerar tot

el període de 0 a 6 anys com un període educatiu i no assistencial.

- Incentivar la formació de l'alumnat en el coneixement de les llengües europees, iniciant el procés a Primària i consolidant-lo a Secundària.
- Intensificar la introducció de continguts europeus en l'itinerari educatiu, sobretot en l'àmbit de les ciències socials.
- Impulsar acords per estendre l'oferta de l'aprenentatge del català a les escoles i universitats dels territoris amb població catalanoparlant i establir mecanismes de suport.
- Dissenyar i gestionar un nou programa d'ensenyament a distància adaptat a les Tecnologies de la Informació i Comunicació.

Formació professional

- Aconseguir que el sistema de formació professional esdevingui un instrument clau pel creixement econòmic el desenvolupament sostenible, la millora de l'ocupació i la cohesió social de Catalunya.
- Impulsar la formació professional a Catalunya de tal manera que contribueixi a la construcció d'un espai europeu que garanteixi la transparència, la informació i l'orientació en un enfocament de formació a llarg de la vida professional.

Formació permanent

- Promoure fermament l'accés universal a l'educació i a la formació permanents de tota la ciutadania i en condicions d'igualtat sense diferències de sexe o edat, fent atenció específica a aquells sectors i col·lectius de qualificació més precària.
- Ajudar els i les estudiants, el professorat, els treballadors i treballadores en període de formació i el personal investigador per tal que puguin traslladar-se a estudiar i a treballar a altres països de la Unió, mitjançant programes d'intercanvi i d'R+D.

Universitats

- Homologació de titulacions: Reconèixer de manera automàtica, és a dir, sense cap altre tràmit burocràtic que una traducció jurada, els títols acadèmics, de tots els graus, expedits per qualsevol estat de la Unió i la validació corresponent per

tal de facilitar l'accés al treball en qualsevol dels estats membres.

- Incrementar el nombre d'estudiants que anualment es beneficien del programa d'intercanvi Erasmus: actualment, són aproximadament 120.000 estudiants els que es beneficien d'aquests ajuts, i la Comissió s'ha proposat triplicar aquest nombre.

Organització

- Impulsar la descentralització de l'organització i gestió del sistema educatiu, lligada amb la seva corresponent cessió d'atribucions i recursos, a fi d'ajudar a incrementar la responsabilitat i la capacitat de cada centre educatiu.
- Incentivar experiències innovadores en l'organització i funcionament dels centres a través de la formació continuada dels docents.

Cultura religiosa

- Impulsar mesures en les quals se situï l'ensenyament de la religió a l'àmbit familiar o de la comunitat religiosa, tot respectant una oferta de continguts de cultura religiosa en l'ensenyament obligatori.

Immigració

- Establir mecanismes de relació i coordinació permanents: intercanvi d'informació, experiències, etc. sobre polítiques educatives d'immigració.
- Aconseguir que l'educació tingui com objectiu anar cap a un reconeixement de la diversitat humana bo i procurant al mateix temps ser conscients de les semblances i de la interdependència entre tots els éssers humans. La descoberta de l'altre, passa inevitablement pel coneixement d'un mateix i per donar als alumnes una visió justa del món.
- Intensificar les polítiques de cohesió social en els nous estats membres que han de portar cap a la seva participació democràtica, i així convertir la diversitat en un factor positiu de comprensió mútua.

Coeducació

- Introduir els valors de la coeducació en totes les esferes de la vida col·lectiva europea: món mediàtic, laboral, associatiu i esportiu.
- Intensificar els projectes cooperatius i d'intercanvis entre alumnat a nivell europeu.

4. LLENGUA I CULTURA

Introducció:

Encara que els orígens de la Unió Europea responien a uns criteris exclusivament econòmics, en els darrers anys, els estats que en formen part han estat conscients de la necessitat de considerar i recolzar els referents culturals dels diferents pobles europeus.

Sense anar més lluny, l'article 22 de la Carta de Drets Fonamentals diu que la Unió Europea «respecta la diversitat cultural, religiosa i lingüística», i el tractat de Maastricht (1992), amplia les competències de la Unió pel que fa a cultura, tot introduint un capítol específic per aquesta matèria (art. 151). Malgrat això, la realitat és que la majoria d'estats europeus, especialment França i Espanya, potencien «una» única cultura de les que en teoria representen, ocultant o anorreant la resta.

Tenint present aquesta realitat, i més en un moment en què el Parlament Europeu comença a tenir cada cop més poders, és obvi que cal potenciar la participació de la cultura catalana —i de la resta de sectors del nostre país— des de dins de les institucions europees i sense necessitat d'intermediaris.

En aquest sentit, ERC considera imprescindible avançar, en el camp cultural, vers una situació de plena sobirania que ens hauria de permetre assolir la presència de Catalunya, al més alt nivell, en totes les institucions internacionals de caire cultural incloses, evidentment, les europees. Aquesta presència s'hauria de concretar tant en les institucions de representació dels estats com en aquelles de representació professional.

Aquesta projecció exterior, a més, hauria d'estar reforçada per una sòlida interrelació entre els diversos territoris de la nostra cultura lingüística i històrica en tots els àmbits. No és concebible una formulació teòrica de la nostra realitat cultural sense reconèixer la plena vigència de la noció de Països Catalans i el mercat de deu milions de persones que aquesta realitat comporta.

Propostes:

- El desenvolupament de les cultures i llengües

d'Europa, independentment de les fronteres polítiques i del territori que ocupin.

- Desenvolupament i posada en pràctica de la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries, impulsada pel Consell d'Europa el 1992, per part de tots els estats europeus.
- Promoure i donar suport a totes aquelles manifestacions culturals pròpiament europees, amb polítiques de protecció que no només reforcin aquestes manifestacions dins de les fronteres de la Unió, sinó que permetin una política eficaç d'obertura de nous mercats culturals en els països no europeus.
- Destinar recursos de la Unió per a la protecció d'aquestes llengües en el si de les comunitats que les parlen, sobretot en l'educació infantil i primària i per dur a terme programes d'intercanvi universitaris. Promoure càtedres de llengua i literatura de totes aquestes llengües a totes les universitats de la Unió.
- Promoure l'aprenentatge de llengües europees, a més de la pròpia, a partir de la utilització de mètodes de comprensió de llengües de la mateixa família lingüística des de l'educació primària, com a eina bàsica de comunicació i de reconeixement de la diversitat cultural europea.
- Obligar totes les empreses d'informàtica a adaptar i traduir de manera simultània tots els seus programes informàtics a aquestes llengües, en les mateixes condicions de mercat que ofereixen a les grans llengües de la Unió
- Subvencionar el subtítol i el doblatge de les creacions cinematogràfiques i audiovisuals europees en totes aquestes altres llengües, diferents de les altres grans llengües de la Unió. Subvencionar la traducció a les grans llengües europees d'un tant per cent significatiu de la literatura produïda en llengües menys esteses.
- Fer realitat la llibertat de prestació de serveis en matèria d'emissions de televisió mitjançant la reforma de la normativa europea sobre «televisió sense fronteres», de forma que obligui els Estats membres a reservar i atribuir, sense necessitat de concurs públic previ, freqüències radioelèctriques suficients per a les emissions transfrontereres de

- televisió per part de les emissores que vulguin emetre sobre territoris veïns i compleixin amb els criteris de la directiva.
- Destinar una part dels fons europeus a la conservació del patrimoni històric i cultural, mitjançant actuacions decidides i comunes per a la conservació del patrimoni arquitectònic, documental i museístic, la informatització dels arxius històrics de tots els països i la difusió del seus fons.
 - Reconèixer i reforçar la diversitat cultural existent a Europa, com a garantia que el procés d'integració es realitzi de manera democràtica en el respecte de les singularitats polítiques, històriques i socials dels pobles del continent europeu.
 - Facilitar i simplificar els processos de petició d'ajuts a la Unió europea, realitzant una veritable tasca de descentralització en tot el territori europeu.
 - Facilitar i fomentar un real intercanvi cultural (cinema, teatre, música, etc.) entre territoris, llengües i cultures d'Europa.
 - Potenciar la circulació de les produccions audiovisuals europees entre els diferents països de la UE mitjançant ajuts a la producció, distribució i exhibició.
 - Elaboració de la carta dels drets culturals i d'accés a la informació dels ciutadans i ciutadanes de la Unió.
 - Fomentar i finançar la col·laboració entre els diferents agents culturals europeus (institucions, creadors, etc.) mitjançant el recolzament dels projectes culturals europeus.
 - Donar suport als diferents instituts culturals — especialment als no estatals— que difonen les cultures pròpies dels pobles d'Europa.
 - Introduir elements correctors en la legislació actual de propietat intel·lectual de manera que el legítim dret d'autor no acabi limitant el dret a la informació i a la cultura. En aquest sentit, cal fer una reconsideració i estudi de la gestió dels drets d'autor quan aquests s'hagin d'aplicar institucions públiques sense finalitat lucrativa que es dediquin a la difusió, conservació i foment de la cultura (biblioteques, museus, arxius, etc.). Cal que tots els ciutadans europeus tinguin les màximes facilitats pel que fa a l'accés als bens culturals.
 - Reducció dels tipus impositius en els productes culturals i artístics.
 - Rebaixa del tipus d'IVA pels suports audiovisuals, al mateix nivell dels llibres (4%).
 - Homologar la tributació fiscal de les partitures music als del 16% al 4% d'IVA.

5. ESPORTS

Introducció

El nostre objectiu és la integració i el reconeixement de les Federacions Esportives Catalanes com a membres de ple dret en el si de les Federacions Internacionals a fi que les nostres seleccions nacionals puguin participar en els campionats d'Europa, del Món i en els Jocs Olímpics. Si bé el moviment olímpic i esportiu es mou jurídicament dins del camp de les entitats privades amb una més que relativa independència davant dels poders públics, realment hem de tenir present que està molt condicionat per les actituds dels Estats reconeguts. Això ens obliga a estar alerta en qualsevol pas de les nostres federacions catalanes cap a la internacionalitat ja que pot provocar i provocarà reaccions agressives i separadores de les espanyoles.

Alhora, l'esport, com a fenomen social, contribueix a la cohesió, facilita la identitat dels grups, millora l'accés a la societat i fomenta els principis de participació, integració, respecte, solidaritat i democràcia.

Propostes:

- Promoure l'esport català en l'àmbit europeu i internacional, sense cap tipus de limitació, perquè les Federacions Catalanes puguin esdevenir membres de ple dret de les Federacions Internacionals, podent participar en els campionats internacionals sense altres limitacions que les derivades de la protecció dels drets fonamentals, de l'ordre públic i de la seguretat.
- Cal treballar perquè les institucions polítiques respectin l'autonomia del moviment esportiu i de la capacitat de les Organitzacions Internacionals per regular els seus esports i les seves competicions, i evitar tot tipus d'ingerència per part de les mateixes respecte al sistema d'organització de les Federacions Internacionals. Per treballar en aquesta línia proposem un estudi del marc jurídic i legislatiu de les Federacions Internacionals per cada cas particular.
- Promoure l'esport per a tots els ciutadans com a dret de tot europeu, considerant la despesa en esport com una inversió que reverteixi favorable-

ment en la salut, la socialització, la integració i l'educació dels ciutadans.

Facilitar l'accés a l'esport a tots els immigrants, sense cap tipus d'excepció, malgrat la manca de legalització de la seva estada en un país específic, permetent així que l'esport sigui una eina d'integració social.

6. IGUALTAT DE GÈNERE A LA UNIÓ EUROPEA

Introducció:

Des d'ERC creiem que la política social europea ha de jugar un paper essencial en el desenvolupament econòmic i social de la Unió Europea. Per això és fonamental consolidar un model social europeu propi que promogui un estat de benestar real i garanteixi la igualtat d'oportunitats. El Consell Europeu de Lisboa de març de 2000, va demanar a la Comissió i als Estats membres que introduïssin noves mesures per garantir la igualtat d'oportunitats en les polítiques econòmiques, per combatre la segregació ocupacional de les dones i permetre la conciliació entre la vida familiar, personal i laboral. Es va fixar com objectius incrementar la taxa d'ocupació de les dones, de l'actual promig del 51% fins al 60%, l'any 2010 i promoure la plena integració de les dones en la nova economia, basada en el coneixement.

En l'àmbit català, el més destacat és el creixent dèficit social de Catalunya respecte la Unió Europea, aquest dèficit es fa palpable amb les dades que mostren la despesa pública social per habitant a Catalunya, que tot i ser lleugerament superior a l'espanyola està molt lluny de la mitjana de la Unió Europea i dels països del nord i centre d'Europa. Aquest fet significa que la sanitat, els serveis d'ajuda a les famílies, les escoles bressol, els serveis domèstics, les residències de la gent gran, l'habitatge social, les pensions de vellesa, de discapacitat i de viduïtat han estat des d'inicis dels anys 90 cada vegada més deficitaris en relació a la mitjana de la UE formada per 15 estats membres, això s'explica perquè tot i que la despesa pública ha crescut durant els 90, en termes percentuals, el percentatge d'aquesta despesa pública respecte el PIB ha anat minvant, degut a l'increment del PIB català.

Propostes:

A) Perspectiva de gènere en els fons estructurals

Els fons estructurals constitueixen el principal instrument de la comunitat per garantir la cohesió, la millora de les perspectives d'ocupació i la promoció d'un desenvolupament sostenible, han de ser també una eina important per la promoció de la igualtat de gènere. Cal treure profit de la nova regulació dels fons estructurals per donar una importància major a aquest objectiu, en el procés d'elaboració dels pro-

grames, implementació i avaluació d'aquests, especialment per:

- Promoure la formació continuada entre les dones.
- Major accés de les dones en treballs relacionats amb les TICs.
- Coordinació dels sistemes estadístics nacionals per millorar l'avaluació dels programes respecte els aspectes de gènere.
- Coordinar les accions desenvolupades a través dels fons estructurals i les mesures de desenvolupament rural de la EAGGF.
- Incorporar la perspectiva de gènere en la quotidianitat, facilitant la conciliació de la vida laboral i personal, amb l'impuls d'una nova cultura del temps.

B) Democràcia paritària

La infrarepresentació de les dones en les diferents àrees de presa de decisions, constitueix un gran dèficit democràtic i requereix noves accions a nivell comunitari, per avançar cap a la paritat. El primer intent de pal·liar aquesta situació van tenir lloc al febrer de 1999, en la comunicació de la comissió «Dones i ciència – Mobilitzant dones per enriquir la recerca europea». És necessari donar un nou impuls a aquesta iniciativa:

- Garantir un mínim d'un 40% de dones en els seus comitès consultius i en els grups de persones expertes.
- Recolzar i promoure la creació de xarxes d'àmbit europeu d'associacions de dones. Garantir la participació del moviment de dones en l'elaboració de les polítiques europees d'igualtat d'oportunitats.
- Fomentar la corresponsabilitat i la paritat entre homes i dones en tots els àmbits.
- Incrementar la participació social i política de les dones, així com la seva presència en les institucions de la UE.
- Eliminar els estereotips culturals relatius al gènere i potenciar les imatges de dones no-estàndards.
- Fomentar la participació de les dones procedents

de carreres científico-tècniques en els programes Tuning i d'altres proves pilot d'adaptació de les universitats a l'Espai Europeu Ensenyament Superior.

C) Combatre la feminització de la pobresa a la nova UE

Amb la incorporació de nous països membres es fa més imprescindible que mai el combat contra l'exclusió social i la feminització de la pobresa en aquesta nova Unió Europea. Les dones sovint no tenen accés a una informació adequada sobre els seus drets socials.

- Cal vetllar perquè s'apliqui la legislació europea en aquest àmbit i hi hagi una tasca de divulgació i simplificació d'aquesta, per evitar les situacions d'inseguretat jurídica.
- Adaptar la legislació sobre salut i riscos laborals, des d'una perspectiva de gènere.
- Elaborar indicadors de salut que tinguin en compte els diferents factors (sociodemogràfics, laborals, econòmics, relacions socials, lleure, impacte de l'ús del temps...) que produeixen les malalties i els trastorns crònics més comuns a les dones.
- Reforçar la cooperació amb les diferents institucions que lluiten en els diferents països per la igualtat de gènere.
- Incorporar la perspectiva de gènere a les polítiques d'integració social que han de ser de caràcter transversal.
- Integrar anàlisis de gènere en les polítiques de cooperació comunitàries, en el disseny, implementació i avaluació especialment de les mesures relacionades amb les polítiques macro-econòmiques i de reducció de la pobresa.
- Eradicar la violència de gènere. Adoptar una legislació comuna per a combatre la violència de gènere en tots els països de la UE.
- Garantir permisos de residència per víctimes de la violència de gènere.

D) Igualtat de gènere en la Constitució de la UE

En el marc europeu, el principi d'igualtat d'oportunitats entre dones i homes és un principi fonamental del Dret comunitari, consagrat en l'article 2 del Tractat constitutiu de la Comunitat Europea com una missió de la Comunitat, com un objectiu que ha d'estar present a totes les polítiques comunitàries (article 3). Es faculta a les institucions comunitàries, en el

marc de les seves competències, a adoptar mesures adequades per lluitar contra la discriminació per raó de sexe (article 13). La Comunitat es compromet a recolzar i completar l'acció dels estats membres en relació amb la igualtat d'oportunitats entre les dones i els homes (article 137) i es consagren les accions positives (article 141).

Per la seva banda, la jurisprudència del Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees ha consolidat un important cabal comunitari en matèria d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones, configurant-se com un dret fonamental i com una institució jurídica transversal a totes les polítiques comunitàries. La inserció de la prohibició de les discriminacions per raó de sexe i la igualtat d'oportunitats entre dones i homes als articles 21 i 23 de la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea, reforcen la posició de la igualtat i no discriminació com a dret fonamental.

La Comunitat i els seus estats membres van signar la Declaració i la Plataforma d'Acció que van ser aprovades a la Quarta Conferència Mundial sobre la Dona, celebrada a Beijing l'any 1995, on se subratlla la necessitat de fer front als obstacles a la igualtat efectiva entre l'home i la dona en el món, mitjançant la integració de la perspectiva de gènere com a mesura estratègica que permet la promoció de la igualtat de gènere a través de la combinació de mesures i instruments legislatius i accions concretes que es reforcen mútuament.

Més enllà de l'afirmació genèrica del principi d'igualtat en la seva dimensió jurídica i en l'aplicació de la Llei, aquest principi ha evolucionat cap a exigències d'igualtat d'oportunitats real a tots els àmbits de la vida al ple reconeixement de la diferència, amb el convenciment que una vida pública compartida no és idèntica a una ciutadania homogènia.

- En el projecte de nova constitució europea cal establir un apartat de drets i deures per a la ciutadania europea, aquest nou catàleg de drets i deures denominats de 3a generació, són els que concreten el principi social i entre aquests, el relatiu a la igualtat d'oportunitats i no discriminació per raó de sexe.
- Incorporar l'establiment de la transversalitat de les polítiques de dones com a Títol d'Intervenció a la totalitat del text constitucional.
- Potenciar la presència de la Generalitat en la Unió Europea, reforçar la participació de Catalunya en relació a la elaboració i desplegament de les normes que afectin els drets de les dones.

- Evitar la interferència del govern estatal en les competències exclusives de la Generalitat. La dimensió europea també s'ha de considerar des de la perspectiva de l'execució de les normes i decisions de la UE; en aquest sentit, malgrat tractar-se de resolucions que afecten l'àmbit de competències de la Generalitat, actualment es poden constatar desviacions, com és el cas de l'Institut de la Mujer de l'Administració General de l'Estat, amb l'establiment de programes específics envers les dones sobre ocupació, educació i salut així com els convenis específics que signa amb corporacions locals, les convocatòries de subvencions i altres ajuts directes destinats als ajuntaments de Catalunya.

7. SANITAT

Introducció:

El finançament del Sistema Sanitari Català ha esdevingut en els darrers anys un dels indicadors més objectius sobre l'estat de les relacions entre Catalunya i Espanya. Per altra banda, la recent incorporació de 10 nous Estats a la Unió Europea ha revifat el debat sobre els models organitzatius dels Sistemes Sanitaris, la seva sostenibilitat financera i les prestacions que els sistemes poden oferir a la ciutadania del conjunt de la Unió. La cooperació europea en sanitat transcendeix, doncs, els aspectes merament mercantils de la Unió i situa el debat en les coordenades de la solidaritat entre els estats europeus i, també, entre Europa i la resta del món.

Catalunya, com a nació europea sense estat propi, ha d'aportar a aquest nou marc el resultat de la seva experiència pel que fa a la complexitat de bastir un model socialment just i sostenible i, a la vegada, ha d'impulsar la generalització d'un model sanitari europeu que, respectant les variables organitzatives, es caracteritzi per dotar als ciutadans de la Unió d'una cobertura sanitària universal i equitativa. Així, des d'ERC treballarem per a que en aquesta nova Europa els Sistemes Sanitaris segueixin essent essencialment de finançament públic i, a més, s'apropin a aquells percentatges del PIB que caracteritzen els Estats socialment més pròspers de la Unió com Bèlgica, Dinamarca o Alemanya, tots ells amb destinacions a la Sanitat que s'apropen –quan no superen– el 10% del seu PIB. Només amb la generalització d'aquestes premisses (que, lògicament, han de determinar també el Sistema Sanitari Català), aconseguirem de frenar el previsible procés d'immigració sanitària” que ja es comença a es comença a produir. Som conscients dels sacrificis econòmics que porta implícits la solidaritat cap a aquells nous Estats que parteixen de prestacions públiques precaritzades però estem convençuts, de la mateixa manera, que sense aquesta solidaritat ens veurem abocats al col·lapse dels sistemes més justos i sostenibles. També som conscients, per altra banda, que la solidaritat només es pot exercir des de la llibertat i, en el nostre cas, llibertat equival a tenir un finançament propi adequat i just que ens permeti d'afrontar els nostres propis reptes en matèria sanitària i, així, poder destinar el que els catalans considerem necessari per evitar les desigualtats a Europa en el que constitueix el pilar fonamental de l'Estat del Benestar: la Sanitat.

Propostes:

- Fomentar la convergència progressiva cap a un model sanitari europeu públic i de qualitat que, bo i respectant les especificitats regionals, es caracteritzi per la seva accessibilitat equitativa i per unes prestacions que cobreixin sobradament els aspectes essencials de l'accés a la Salut.
- Generalització pràctica i efectiva de la Targeta Sanitària Europea.
- Avançar cap a la convergència dels programes de formació dels professionals, prioritzant aquells models que excel·leixen en els resultats i en la flexibilitat de la formació especialitzada. La satisfacció dels professionals sanitaris ha d'esdevenir una prioritat a l'hora de bastir models sanitaris de qualitat.
- Contemplar les funcions específiques que realitzen determinades estructures sanitàries que, a hores d'ara, encara es poden qualificar com a frontereres i dotar-les amb els recursos que les facin més efectives. En aquest sentit, a Catalunya s'haurien de potenciar hospitals com el de Perpinyà o el de Puigcerdà per a que segueixin essent referents sanitaris de molts ciutadans catalans amb independència de la seva pertinença al nord o al sud de la frontera franco-espanyola.
- Impulsar la creació i ubicació a Catalunya de l'Agència Europea de Recerca Genètica. En aquest sentit, creiem que el govern espanyol ha de donar suport a la iniciativa considerant el trist paper que, en aquest sentit, va jugar quan estaven en joc les destinacions de l'Agència Alimentària i la del Medicament a les quals, de la mateixa manera, Catalunya aspirava. El nostre país disposa ara de les infraestructures necessàries per assumir aquesta Agència de recerca genètica i, a més, la pròpia Agència constitueix un element bàsic per evitar la pèrdua progressiva d'Indústria Farmacèutica que, tradicionalment, s'havia creat o instal·lat a Catalunya.

8. POLÍTIQUES PER A GAIS I LESBIANES

Introducció:

En el marc europeu, cal assegurar els drets fonamentals dels gais i lesbianes, igualar els drets de família, i fomentar la normalització social en relació a aquesta orientació sexual. D'altra banda, s'ha de resoldre el greuge que les persones transsexuals tenen plantejat, assegurant-los el dret a viure plenament la seva identitat de gènere.

Propostes:

Defensarem que la Constitució Europea:

- El respecte a l'orientació sexual de les persones.
- L'assumpció per les institucions europees de les polítiques de lluita contra la discriminació i per la igualació de drets amb especial atenció al món educatiu.
- Afavorir la inclusió de l'orientació sexual com a punt explícit en la Declaració Universal dels Drets Humans.
- Reconèixer la diversitat de relacions familiars, incloses també les homoparentals.

Valorar en les relacions extracomunitàries amb tercers països el respecte als drets humans.

9. POLÍTICA RURAL I DE PESCA

El món rural català haurà de fer front els propers anys als nous reptes derivats del nou marc de relacions de l'OMC. Així doncs, la progressiva obertura dels nostres mercats agrícoles, ramaders i de pesca a països no membres de la Unió, amb uns costos de producció més baixos i unes normatives mediambientals pràcticament inexistents, ens obliga a cercar nous mecanismes que ens permetin fer front a aquesta globalització.

En aquest sentit, la nova Política Agrària Comuna (PAC), aprovada per la Comissió Europea el juny de 2003, pretén fer compatible la preservació del nostre món rural amb els acords assolits amb l'OMC.

Cal tenir present que la nova filosofia de la PAC ha canviat radicalment, i Catalunya no hi pot quedar enrere. Des d'ERC estem convençuts que el món rural català, com a conseqüència de l'obertura dels mercats esmentats, es troba en un moment decisiu de la seva història que s'ha de saber aprofitar. Això significa que hem d'evolucionar des de l'ajut a la producció que tant ha caracteritzat el període anterior, a polítiques multifuncionals centrades en l'àmbit rural.

Propostes:

- Reclamar que Catalunya tingui veu pròpia als òrgans decisoris europeus quan es discuteixin aspectes que afectin a l'agricultura, la ramaderia i la pesca catalana.
- Defensar fermament davant la nova incorporació dels nous membres de la Unió, els interessos dels pagesos i els pescadors dels Països Catalans en lo relatiu a la redistribució dels recursos econòmics de la PAC.
- Vetllar pels interessos de la petita i mitjana pagesia enfront els grans productors agrícoles que són els principals receptors de la major part del pressupost de la PAC. S'ha de tenir present que la majoria d'explotacions rurals dels Països Catalans són de caràcter familiar. Per tant des d'ERC defendem la viabilitat i el futur d'aquestes comunitats rurals que a més a més són imprescindibles pel equilibri i la conservació del territori.
- Crear incentius per a la innovació i la modernització de la producció, la distribució i la comercialització dels nostres productes.
- Ajudar a augmentar la qualitat d'aquests productes i si escau, la seva reconversió varietal. S'ha d'aconseguir que el treball realitzat tingui suficient valor afegit com per fer front a la forta competència existent. La qualitat és la millor defensa de la nostra producció.
- Recolzar la diversificació de l'activitat econòmica en el món rural, des d'una perspectiva integral que tingui present les potencialitats de cada territori.
- Prestar suport als joves que volen seguir treballant de pagès i que sovint es veuen abocats a no poder-ho fer.
- Potenciar la creixent activitat turística rural, entesa com un àmbit de diversificació econòmica i que pot convertir-se en un instrument molt útil per a fer front a la deslocalització que pateix el camp.
- Ajudar a garantir la màxima seguretat alimentària dels nostres productes. Cal doncs afavorir un major nombre de controls en tota la cadena alimentària, tant en l'àmbit veterinari com en el sanitari.
- Millorar la informació i per tant la confiança dels consumidors amb un etiquetatge clar i comprensible, on quedi palès quin és l'origen, la distribució i la comercialització dels productes adquirits.
- Intentar que el futur reglament relatiu a la pesca, atorgui major importància a les característiques específiques de la Pesca Mediterrània.
- Evitar que la Comissió Europea augmenti les quotes limitatives pesqueres a la costa mediterrània, tot i que sempre s'haurà de prioritzar la conservació de les poblacions en perill d'extinció. Ara bé, per tal que aquesta preservació de recursos sigui efectiva, cal que es dugui a terme un procés de legislació comuna que permeti homogeneitzar els criteris de protecció arreu de la Unió Europea. Alhora, també s'haurà d'invertir en programes de millora de la selectivitat de les arts de pesca a fi d'evitar en la mesura de lo possible, la captura accidental d'aus marines, dofins i altres espècies que no poden ser capturades.

- Endegar polítiques actives que permetin un millor aprofitament de l'excedent alimentari que periòdicament genera l'agricultura europea. ERC defensa que l'excedent esmentat sigui canalitzat a programes d'ajuda alimentària que ajudi a lluitar contra la pobresa i la desigualtat a Europa i al món.
- Aplicar una veritable política de recuperació dels boscos i habitats naturals seguint la normativa de la Unió Europea. La conservació dels esmentats habitats també és imprescindible per la diversificació econòmica del món rural.
- Promoure projectes d'implantació de fonts energètiques no contaminants en els centres d'explotació agrícola i ramadera amb la finalitat d'aconseguir un major estalvi d'energia provinent d'altres recursos no ecològics. Alhora, aquesta política permetrà donar sortida a bona part dels residus generats pels esmentats centres.

10. POLÍTICA AMBIENTAL

Introducció:

El nivell d'exigència en política ambiental de la UE, sense suposar una assumptió plena de les estratègies sostenibilistes, ha estat un referent mundial a seguir en les darreres dècades. De mica en mica, s'han anat fixant polítiques de mínims que mostren el camí, eficaç i realitzable, que ha de prendre una societat avançada, amb un alt grau de benestar i desenvolupament com és l'Europa de principis del segle XXI.

Amb la nova ampliació cap a l'est, s'inicia un repte cabdal ja que cal incorporar els nous estats membres de la Unió en la dinàmica de requeriments ambientals que a l'Europa dels 15 ja estava en marxa. Cal tenir en compte que alguns dels països provenen d'una tradició poc sensible amb els temes ambientals i alguns encara arrosseguen problemes polítics i econòmics que dificulten l'assumpció dels reptes de la sostenibilitat com a prioritat en la seva acció política.

En aquest context, les Directrius i plans elaborats des de la UE i les accions des de l'Agència europea del Medi Ambient han de ser les garanties de l'exigència ambiental vers aquests nous membres, com ho han estat fins ara en alguns estats ja membres que disposaven d'un marc normatiu ambiental més feble, com ara Espanya, Portugal o Grècia.

Amb tot, cal afegir aquest nou repte a la política ambiental europea sense deixar d'avançar en els camins d'harmonització i millora de les polítiques ambientals dels estats ja membres, amb la prioritat de que la UE sigui l'abanderat en la lluita contra el canvi climàtic i en el compliment i millora dels compromisos de Kyoto.

Des de l'ALE, l'acció d'ERC s'ha d'encaminar en aquests dos sentits: l'aplicació progressiva de l'exigència ambiental als nous estats membres, fins i tot transmatent-la a tercers, i seguir en el camí cap a models més sostenibles.

Propostes:

- Introduir el «dret al medi ambient» com a dret fonamental

de la ciutadania en la nova Constitució Europea.

- Impulsar la creació d'una Autoritat Europea del Medi Ambient que, depenent de l'Agència Europea del Medi Ambient, tingui capacitat de control i sanció sobre els estats i sobre qüestions transfronteres. Com ara:
 - Control de trànsit de residus i substàncies perilloses.
 - Requeriment i control de certificacions ambientals.
 - Qüestions ambientals relacionades amb el trànsit marítim.
 - Seguiment i impuls de la transposició de les directives amb implicacions sobre la sostenibilitat.
 - Elaborar un informe anual sobre la situació del medi ambient i la sostenibilitat a la UE.
- Establir una Coordinació d'Estratègies Energètiques a la UE amb els següents objectius prioritaris:
 - Afavorir la implantació massiva de les energies més netes i/o renovables.
 - Establir un Programa especial de suport a l'abandonament de l'energia nuclear.
 - Establir Programes comunitaris de Recerca i desenvolupament en energies netes i renovables.
 - Decretar la retirada de la UE del projecte ITER, destinant les mateixes dotacions a foment de les energies no contaminants i/o renovables.
- Redactar una Estratègia Europea del Transport sostenible de mercaderies per incidir en la potencialitat del transport ferroviari, en detriment del transport per carretera de llarga distància.
- Redactar una Directiva europea sobre Seguretat en Transport Marítim de Mercaderies Contaminants i Perilloses.
- Establir un Programa especial de foment de la implantació de mesures i realització de projectes

dins els criteris de la Nova Cultura de l'Aigua a la Conca Mediterrània.

- Establir un Programa especial de recuperació dels ecosistemes dels fons marins i de renaturalització del litoral.
- Promoure la creació i coordinació de grans espais protegits transfronterers, fins i tot amb estats no pertanyents a la UE.
- Completar definitivament i dotar de recursos la Xarxa Natura 2000 abans del 2006, urgint els estats membres a la declaració definitiva dels espais LICs i ZEPAs.
- Establir un Programa d'ajuts per a Plans d'eliminació d'espècies al·lòctones invasives.
- Decretar una moratòria indefinida en l'autorització i comercialització d'Organismes Modificats Gentèticament i de productes que els continguin.
- Declarar la UE lliure de fusta comercialitzada il·legalment, desenvolupant els mecanismes que facin pràctica i efectiva aquesta declaració.
- Iniciar l'aplicació d'exigències de certificació ambiental i de comerç just en les tractats comercials de la UE.
- Elaborar un Protocol de Garanties ambientals i ètiques en les contractacions i compres de béns i de serveis realitzades per l'Administració de la Unió.
- Impulsar la prohibició de la incineració de residus en l'àmbit de la UE.

11. LLUITA CONTRA L'EVASIÓ FISCAL I LA DELINQUÈNCIA FINANCERA

Introducció:

A l'Europa dels vint-i-cinc persisteixen encara les fronteres jurídiques. La globalització financera, l'agilitat que ofereixen les noves tecnologies, l'existència dels paradisos fiscals, i la manca d'un marc legal i institucional eficient, han permès que la delinqüència financera i l'evasió fiscal hagin esdevingut una veritable problemàtica mundial.

Davant d'aquesta situació, caldria esmentar que la Crida de Ginebra, constituïda l'any 1996 per set jutges de cinc països europeus ja van posar de manifest la necessitat de crear un veritable espai jurídic europeu, amb l'objectiu de perseguir amb eficàcia la delinqüència financera i l'evasió fiscal dins l'espai Schengen. Posteriorment aquest espai va ser reclamat en el Parlament Europeu el mes de maig de 1998, i novament demanat en el Manifest d'Estrasburg del 20 d'octubre de 2000.

Propostes:

- Sensibilitzar als ciutadans sobre la necessitat de constituir l'esmentat espai jurídic europeu, que permeti una major eficàcia i agilitat en la lluita contra la delinqüència financera i l'evasió fiscal.
- Aplicar de manera efectiva els acords de Schengen en referència a la transmissió directa de comissions rogatòries internacionals i dels resultats de les investigacions entre jutges, sense interferències del poder executiu i sense haver de recórrer a la via diplomàtica. A mig termini aquesta col·laboració hauria d'esdevenir en el fonament d'una futura Fiscalia Europea.
- Exigir a les entitats financeres de l'espai europeu una major rigorositat en l'aplicació del principi d'autovigilància que obliga a cada banc a controlar la netedat del diner que circula pels seus comptes i a notificar a les autoritats judicials qualsevol irregularitat que detectin.
- Permetre l'accés judicial a l'arxiu complert de totes les operacions financeres en les anomenades empreses de compensació (o clearing). L'existència d'aquests «notaris de banc» aporta

una solució simple per lluitar contra la delinqüència financera. (aquestes entitats i la possible identificació de les transaccions, són dos arguments de caràcter tècnic que justifiquen la possible aplicació de la taxa Tobin).

- Pressionar els paradisos fiscals perquè col·laborin d'una manera efectiva contra el frau fiscal. Per tant, no haurien de legislar a favor d'un secret bancari que dificulti o confongui les accions judicials, ni permetre obrir comptes sota noms falsos o empreses pantalla. En aquest sentit, també caldria homogeneïtzar les legislacions existents sobre el dret al secret bancari quan hi hagi demandes judicials de cooperació internacional. S'ha de tenir present que els paradisos fiscals són incapaços d'oposar-se a la pressió dels grans estats, dels quals alguns fins i tot en formen part, o en depenen significativament.
- L'elaboració de disposicions jurídiques que unifiquin els processos d'instrucció i permetin una autèntica col·laboració jurídica que eviti la prescripció de molts delictes financers. S'ha de tenir present que les legislacions de la major part dels paradisos fiscals ofereixen a les persones residents sotmeses a un procés d'investigació internacional la possibilitat de recórrer la investigació presentant un recurs a les seves pròpies autoritats judicials. Cal evitar que aquests recursos no retardant les investigacions d'un any a divuit mesos, fet que a la pràctica suposaria evitar el bloqueig temporal al qual es veu sotmesa qualsevol investigació judicial actualment. S'ha d'acabar aquest tipus d'immunitat que posposa, més enllà del termini de prescripció, l'accessibilitat a les informacions.

12. SEGURETAT PÚBLICA

Introducció

La nova concepció de la seguretat com a dret bàsic de les persones ha de ser la clau de les polítiques de seguretat ciutadana dintre de la UE. Cal, a més, fer front de forma uniforme als nous fenòmens delictius com són els delictes informàtics, el terrorisme global, les xarxes de tràfic d'immigrants, la delinqüència trans estatal, etc. Catalunya no pot quedar al marge ni dependre dels cossos policials espanyols per a fer front a aquests reptes.

Propostes:

- Presència de Catalunya i de la seva policia en tots els mecanismes d'informació i col·laboració que existeixen a nivell europeu.
- Augment de les competències de la Europol, convertint-la en la Policia d'Europa.
- Creació d'un centre de coordinació, formació i reciclatge dels diferents cossos policials per tal d'unificar criteris d'actuació en aquest camí cap a la unitat política, econòmica i social d'Europa, alhora que es basteix l'Europol de professionals solvents.
- Aposta per polítiques de coordinació europees en matèria d'emergències. Extensió d'acords que permetin col·laboració transfronterera en qüestió d'emergències.
- Mesures d'uniformització de criteris i medis per a l'actuació davant de catàstrofes en els àmbits legislatiu i formatiu.

Creació d'un centre europeu d'estudi, formació i reciclatge en matèria d'emergències esdevé imprescindible en l'Europa sense fronteres.

13. POLÍTICA INTERNACIONAL, DEFENSA I PAU

Introducció

Els esdeveniments succeïts des del conflicte dels Balcans fins a l'actualitat han fet palès que Europa necessita una capacitat de defensa real i operativa per mantenir la pau i avançar en la universalització dels drets humans a Europa arreu del món.

inspeccions, atenció als refugiats i distribució d'ajut humanitari.

Propostes:

- Defensar la necessitat d'ajustar qualsevol intervenció o pressió militar al que estigui establert en el Dret Internacional Públic. Des d'ERC, considerem que és important respectar l'actual marc legal internacional a fi d'evitar que els estats membres de les Nacions Unides decideixin resoldre llurs conflictes al marge de les institucions internacionals.
- Demanar al Parlament Europeu que exerceixi un rigorós control sobre la despesa militar que realitzen els estats membres, tot rebutjant polítiques d'increment pressupostari en matèria de despesa militar i incentivant una disminució paulatina d'aquestes en benefici de programes de investigació i recerca en favor de la pau.
- Vetllar per tal que la producció i venda d'armament per part de les indústries de la Unió Europea s'ajusti a les recomanacions i prohibicions dels organismes internacionals impedint que aquest armament pugui ser adquirit per països no democràtics i que no respectin els drets humans ni per països amb règims autoritaris i/o amb intencions expansionistes.
- Apostar per una política europea de defensa no condicionada per l'OTAN ni pels EEUU. En aquest sentit, des d'ERC entenem que l'exèrcit europeu ha de ser una força d'interposició i de pacificació especialitzada en la resolució efectiva dels conflictes que es produeixen en el seu àmbit d'influència, sota la tutela de l'Organització de les Nacions Unides.
- Incrementar la col·laboració amb la ONU, i de manera unificada, amb les tasques de pacificació,

IV. ANNEX

ACTIVITAT D'ERC AL PARLAMENT EUROPEU (1999-2004)

La primera setmana de maig, pràcticament coincidint encara amb les celebracions de la històrica ampliació de la Unió Europea a 25 estats membres, es clausurava a Estrasburg la cinquena legislatura del Parlament Europeu.

Aquesta legislatura ha estat marcada, per una banda, per esdeveniments que han fet trontollar l'escena internacional i el posicionament d'Europa en aquest escenari canviant: l'11 de setembre i la guerra contra el terrorisme, la guerra de l'Irak i la fractura que va provocar al sí de la UE entre els partidaris del que es va anomenar la «vella» i la «nova» Europa, l'11 de març, l'enfortiment dels moviments antiglobalització i pacifistes etc. Per altra banda, en el pla europeu, aquesta legislatura ha coincidit amb esdeveniments cabdals per al futur de la Unió Europea: l'entrada en vigor del Tractat de Niça, que ha reforçat els poders del Parlament, l'entrada en circulació de l'euro, l'elaboració d'un projecte de Constitució per part de la Convenció Europea, que efectuà les seves sessions de treball al Parlament de Brussel·les i que comptava amb la presència d'alguns eurodiputats, la recent adhesió de vuit països excomunistes i dues illes mediterrànies, que gairebé completa la «reunificació» d'Europa etc.

Ha estat per tant una legislatura convulsa però interessant i fructífera, en la qual la cambra europea ha demostrat tenir una elevada capacitat de treball i un considerable, tot i que encara insuficient, poder de decisió. Efectivament, durant aquests cinc anys el Parlament ha adoptat més de 800 informes legislatius i no legislatius i ha dut a terme 403 procediments de codecisió - procediment d'adopció de les lleis conjuntament amb el Consell de la UE -, un 250% més que la legislatura anterior. Malauradament, costa molt apropar la feina de l'eurocambra als ciutadans. Per un costat, ni el Parlament ni la gran majoria dels 626 eurodiputats són estrelles mediàtiques objectius dels mitjans de comunicació (valgui com a anècdota que, probablement, la vegada que el Parlament ha sortit més en els mitjans va ser pel 'xou' que va organitzar Berlusconi durant la seva intervenció a l'hemicicle d'Estrasburg com a president del Consell de la UE). Per altre costat, el seu treball és extremadament tècnic i segueix un procés legislatiu molt enrebellat, que complica les qüestions de la proximitat i la transparència. Però el cert és que la seva activitat legislativa afecta cada cop més directament, i en més àmbits, les vides dels europeus. El parlament

Europeu s'assembla cada cop més a un autèntic Parlament i s'allunya progressivament del paper d'assemblea consultiva que l'havia caracteritzat en els seus inicis.

Del gran nombre de legislació adoptada durant aquesta legislatura pel Parlament Europeu, se'n pot destacar, pels seus efectes pràctics sobre la qualitat de vida dels europeus: una llei europea de responsabilitat ambiental, que obliga a les indústries a prendre mesures per evitar la contaminació o pagar les reparacions en el cas que, contaminant, produeixin greus danys; més i millor legislació sobre seguretat alimentària; restriccions sobre la publicitat del tabac; legislació sobre seguretat marítima per evitar nous casos com el del Prestige; legislació sobre igualtat de tracte entre homes i dones en relació amb l'accés al treball i a la formació; mesures per a la millora de la seguretat en el treball etc. En la part negativa del balanç, cal destacar el fracàs de la no adopció d'un nou estatut dels diputats, és a dir, de la normativa que regula el sou, els drets i els privilegis dels eurodiputats. L'actual sistema estableix grans diferències entre les assignacions als diputats segons el seu país d'origen, permetent a l'extrem superior d'aquesta mena d'escala salarial unes assignacions segurament sobredimensionades. A més, la regulació poc transparent de les dietes fa que sovint es cometin irregularitats, com ha demostrat recentment, generant una gran polèmica, l'eurodiputat socialista Hans-Peter Martin. Una altra qüestió poc raonable, que tampoc s'ha aconseguit solucionar durant aquesta legislatura, és la duplictat de llocs de treball del Parlament. El fet que les sessions plenàries es celebrin una setmana al mes a Estrasburg, mentre que la resta de feina es faci a Brussel·les, suposa unes despeses enormes (el 15% del pressupost del Parlament) i innecessàries.

Aquesta legislatura ha coincidit també, en bona part, amb l'asfixiant majoria absoluta del PP a Madrid, i això, a Brussel·les i a Estrasburg, també s'ha notat. El PP ha utilitzat el seu pes al grup del Partit Popular Europeu —el grup majoritari a l'eurocambra— per fer ús i abús (sovint de bracet amb els membres espanyols del grup del Partit Socialista Europeu) de l'antiterrorisme, per erosionar les iniciatives sobiranistes del govern basc amb arguments inverosímils, per tapar la seva desastrosa gestió del Prestige o per evitar, per exemple, que l'Eurocambra criticqués en un informe la manipulació que TVE va fer de l'11-M.

ERC ha comptat, durant els tres darrers anys de legislatura, amb un representant a la cambra europea, el nordcatalà Miquel Mayol, que va substituir el juny de 2001 a l'aleshores eurodiputat per EA, Gorka.

Pla Hidrològic Nacional

- Preguntes escrites:
 - Contractació pública dels estudis ambientals de les transferències de l'Ebre (11-3-2003).
 - Finançament del mini-transvasament a Barcelona (11-3-2003).
 - Dictamen de la Universitat Politècnica de Cartagena sobre el Pla Hidrològic Nacional (24-2-2003).
 - Risc de propagació del musclo zebra i transvasament de l'Ebre (5 de maig de 2003).
 - Projecte de transvasaments d'aigües del Roine (10-12-2002).
 - Estudi d'avaluació estratègica dels impactes sobre el medi ambient.
 - Plans de gestió de conques de rius, anàlisis de pressions i impactes i finançament comunitari (17-7-2001).
 - Compliment de les directives europees, fons estructurals, política de recs i finançament comunitari (17-7-2001).
 - Finançament comunitari de l'embassament de Yesa (17-7-2001).
 - Delta de l'Ebre i Pla Hidrològic Nacional (12-2001).
- Setembre 2002: seminari sobre el Pla Hidrològic al PE organitzat per ERC amb el suport del grup Verds/ALE, amb la presència de representants científics i de la Comissió. En els debats es posa de manifest l'impacte ambiental que comportaria el Pla Hidrològic pel que fa al manteniment de l'equilibri dels territoris afectats, comportant alhora una vulneració sistemàtica de les directives europees sobre «Habitats», «Aus» i «Aigües». Presentació, a la Comissió de peticions, d'una petició contrària al PHN recolzada per milers de signatures.
- 26 de novembre de 2003: Compareixença de Lluís Salvador com a representant de la petició d'ERC contrària al Pla Hidrològic.
- 6 de maig: participació en la Conferència sobre transvasaments, organitzada per Verds/ALE.

Llengua catalana

- Preguntes:
 - Recepció de les cadenes de televisió catalanes i basques a la República francesa (19-2-2003).
 - Escoles immersives a l'estat francès (ensen-

yament en llengües vehiculars diferents a la francesa) (13-12-2002).

- Situació de la llengua catalana a les institucions de la Unió (09-2001).
- Esmena a un informe sobre la política de comunicació de la Unió Europea per a que s'utilitzi el català.
- Demanda al president del Parlament Europeu que la web del PE sigui en català (resposta negativa) i, conjuntament amb la resta d'eurodiputats catalans, que la publicació semestral del Parlament s'editi també en català (resposta positiva, publicació d'Europa a debat).
- Intervencions al Ple plantejant la discriminació del català i el fet que els eurodiputats catalans no es puguin expressar en la seva llengua.
- Participació en conferències sobre les anomenades «llengües minoritàries» a Europa.
- Participació a l'intergrup sobre llengües minoritàries i col·laboració estreta amb l'EBLUL (Oficina Europea per a les llengües minoritàries).
- Maig 2003: esmenes a l'Informe Ebner sobre llengües minoritàries.

Minories nacionals

- Denúncia de la situació dels kurds a l'Iraq - roda de premsa a Estrasburg.
- Col·laboració amb les minories nacionals a l'estat francès.
- Col·laboració molt activa amb la minoria hongaresa a Eslovàquia (Partit Federalista Hongarès d'Eslovàquia, membre de l'ALE): conferències al territori, cartes al Comissari per a l'ampliació etc.
- Intervencions al Ple a favor del respecte als drets de les minories dels estats candidats a l'adhesió.
- Participació activa a l'intergrup de nacions sense estat (visita al Quebec març 2003).
- Preguntes:
 - Llibertat d'associació a Romania, denúncia de la no legalització del partit de la minoria hongaresa a Romania (13-2-2003).
 - Acord d'Associació EU-Xile i respecte dels drets del poble Maputxe (4-12-2002).
 - Cens nacional a Polònia.
 - Llengües minoritàries i llibertat d'expressió a Grècia (22-10-2001).
 - Drets de la minoria macedònia a Grècia (12-12-2003).
 - Empresonament de Leyla Zana (parlamentària kurda a Turquia empresonada per emprar públicament l'idioma kurd) i adhesió de Turquia a la Unió Europea (23-9-2002).

Drets Humans

- Sàhara Occidental:
- Participació activa a l'intergrup sobre el Sàhara i col·laboració amb els representants del Front Polisari a Brussel·les;
- Dues intervencions al Comitè de Descolonització de la ONU, Nova York, a favor de l'autodeterminació del poble saharauí;
- participació als actes del 30è aniversari del Front Polisari.
- pregunta oral sobre els drets humans al Sàhara Occidental (24-2-2003).
- Denúncia de la clausura del diari Egunkaria: comunicats repartits a tots els diputats denunciant el tancament d'Egunkaria i la llei de partits, preguntes al Consell i accions reivindicatives al Ple.
- Preguntes:
 - Situació de les presons a Turquia.
 - Turquia i la negació del genocidi armeni (19 juny 2003).
- Declaració escrita per al reconeixement del dret a l'autodeterminació (abril 2004).

Comissió d'Afers Econòmics i Monetaris

- Informe sobre estadístiques del mercat de treball: índex de cost de la mà d'obra.
- Informe sobre tipus reduït d'imposició per a determinats hidrocarburs que contenen biocarbursants i per als biocarbursants.
- Opinió sobre la política industrial a l'Europa ampliada.
- Opinió sobre la comercialització de dades procedents del sector públic.

Convenció Europea i Constitució

Seguiment dels treballs de la Convenció, sobretot informe Napolitano sobre ens subestats europeus i contribució ALE a la Convenció sobre el paper de les nacions sense estat a la nova Europa (ampliació interna).

Altres

- Col·laboració amb ERC-Illes Balears per denunciar a Europa els plans urbanístics del govern balear a Mallorca:
 - Projecte urbanístic Salobrar de Campos - Es trenc (15 de setembre de 2003).
 - Modificació del Pla de carreteres de Mallorca (4 de novembre de 2003).
 - Ampliació de l'aeroport de Son Sant Joan (14 de novembre 2003).
 - Efectes negatius importants sobre hàbitats i

espècies d'interès comunitari a Mallorca (3 de desembre 2004).

- Presentació de 4800 denúncies davant la Comissió Europea en contra del Pla de Carreteres de Mallorca (novembre 2003).
- Roda de premsa amb companys de Mallorca per presentar la campanya "Mallorca, el futur és ara" (4 de març de 2004).
- Altres preguntes:
 - Línia elèctrica d'alta tensió a Catalunya Nord (2 de juny de 2003).
 - Regions situades a les fronteres exteriors de la Unió Europea ampliada (14 de juliol de 2003).
 - Handicaps fiscals i socials a determinades zones frontereres de la Unió Europea (30-01-2003).
 - Impuls de la línia ferroviària Barcelona-Puigcerdà-La Tor de Carol-Tolosa i inclusió a la "llista d'Essen" (8-11-2002).
 - Autoritat Europea de Seguretat dels Aliments (24-09-2002).
 - Fons estructurals per al port de Port-Vendres
 - Vall d'Àrreu i ampliació de l'estació d'esquí de Baqueira-Beret (+ participació d'ecologistes lleidatans convidats per nosaltres a la Conferència Natura 2000 - desembre 2002-organitzada per Verds/ALE, per exposar el cas).
 - Via verda St. Llorenç-Collserola.
 - Comerç entre la Unió Europea i Algèria.
 - Xarxa Natura 2000 i Sistema Transversal Català (16-11-2001).
 - Situació del Mercosur (08-08-2002).
- Iraq:
 - participació en la delegació no oficial que va visitar l'Iraq i va anar a la ONU (entrevista amb Kofi Anan i Blix) i a Washington per parlar amb congressistes.
- Papers de Salamanca (recull de signatures entre els diputats i interpel·lació per carta a la Comissària de cultura).

Annexe: participació en comissions

Membre de la Comissió d'afers econòmics i monetaris
Membre suplent de la Comissió d'afers exteriors
Membre de la Delegació per a l'Amèrica Central i Mèxic
Seguiment dels treballs de la Comissió de cultura (sense ser-ne membre)

Intergrups:

- Sàhara Occidental
- Nacions sense estat
- Llengües minoritàries

www.esquerra.org

